# PRIMUL KADDISH

**Angela Furtună**

TEXT

*poèmes*

équivalences
2004

Celor care trăiesc în durere cu iubire,
mântuindu-se

# Colonist în ţara lui Amenhotep 2000

se dedică Sandei-Maria Ardeleanu

1. dincolo de lume e doar lumea / un atelier pentru experţi în deranjarea plauzibilului / aur exfoliat sub rugina ascezei / începi să numeri numai din trei în trei / schimbând ordinea cu care probabilităţile îşi enunţă firescul / dintr-o dată un drog devine ceva familiar / o formă de gândire secretomană aprioric triadică / ce frumos plânge Dumnezeu pe încăpăţânarea omului de a rătăci în tridimensionalitate / Amenhotep de sacrificiu stă într-un fotoliu provincial / pendula rusească trişează / ea bate de cinci ori ora trei pentru un vânător de fantome / psihotraume indelebile / un trident sub mantia faraonului / vechiturile împart podul în mici terase de remembrare / incertitudine în sala de meditaţie când o boare jucăuşă gâdilă un carpen / el gândeşte că nu se va mai întâlni decât peste un an cu aprilie / regretul apare ca un resentiment al fatalităţii / ba bine că da / letargie / neprielnice îi vor fi aceste vagi pulsiuni juvenile ce invocă revelaţia erotismului / de aur e al său chip / de aur e al său chip şi nici riduri nu face / de expresivitate nu mai poate fi vorba în acest caz / el îşi netezeşte fruntea cu o flacără apoi îşi desface picioarele şi se apleacă să-şi privească sexul cu o curiozitate de turist politic / abia acum îşi dă seama că limitele inocenţei culisează în funcţie de erorile moralei şi că nu se vede nimic de la un cartier la altul / harta e bătută în cuie / nu-şi poate desprinde privirile de o firidă interioară a gândului ce alunecă pe un excurs despre ego / îi văd doar eu pe eroii adamici cum se plâng că dragostea lor trece prin freud / o daltă ce gâdilă bronzul cu sunetul simplu al unui bici / ferestrele tremură pe zid cu idioţia unui metronom ce încuviinţează hărnicia călăului / Amenhotep bate din palme / lumea îi cade la picioare admirându-i unghiile în două culori / publicul prezent scandează numele lui şi îşi devorează formele mai suculente din cetăţenie / metanoia lăţindu-se

pe o pată de motorină ce sufocă ochiul de apă din fântână / rămâne la epicentru o ţară de hibrizi masculocraţi / nu atingeţi exponatele, urlă Amenhotep, reţineţi probabilitatea de a înţepa posteritatea cu un falus

2. urc în mansarda oraşului să-i sfidez sfârtecarea ţinând în mâinile înmănuşate o sticlă cu metatexte de rouă / noaptea e o crâncenă sfadă între faraoni de carton / noaptea se lustruiesc buzele asfaltului cu limbile artificiale iscate prin logocentrism / mă încolăcesc în lumina focalizată prin axul piramidei şi număr seminţele de crivăţ rămase de la dezînhibarea paradoxului originar / Amenhotep devine iubitul meu tainic martor de virginitate psihologică dar nu este iubitul meu / Amenhotep în sus Amenhotep în jos / nici nu ştiu când trece vara într-o căruţă pe lângă curtea mea cît o cutie de pantofi / o interogaţie despre scadenţe / fotografia de acum treizeci de ani / eu romantică privesc ideea romantică a artistului imortalist / puberii se îmbracă în fâşii de carne crudă şi declamă manele cu exces de autoritate / îşi umflă obrajii ca pe nişte sexe de muşama roasă pompând aer lipicios în săruturi puturoase / iarba aduce o relaxare a tonusului metafizicii / tinerii stau doi câte doi în pungi de unică folosinţă şi încremenesc în figurine erotice de bazar ce sunt apoi congelate prin ganguri / marfa se vinde numai la kilogram ca să ducă mai departe clişeul sejurului amoros al dragostei prin stomac / oameni simpli parţial edentaţi recită poezii de asmuţit retorica şi pătrarele lunii / o femeie râde când Amenhotep distruge discheta cu trecutul amoros al oraşului / atunci cineva îi umple gura cu aur / o gaură mare transcende orice arhitectură / novicii îşi trosnesc degetele alegându-se cu porţiuni nesemnificative de adevăr / ei sesizează că grandoarea de colonist încape în coşul zilnic pâine televizor şi coapse de femeie clocind pe epoleţii sergenţilor / Amenhotep îi conduce la banca de spermă pe bază de abonament / el le ordonă să vorbească nesigur să se cloneze în plin triumf al ezitării cu spaima de încarcerare cu tot / lui îi plac oamenii fascinaţi de vid / fiinţele îşi dezgolesc numai atrocitatea în faţa fricii / în staţiile de metrou oamenii şi şerpii se fac comozi / lenevind într-un mental manierist / un somn dezideatic îi afumă ca pe vreascuri

3. mă desprind de gâtul lui Amenhotep / de aur sunt de nicăieri mă înfiripez într-un sunet specific deşertăciunii / privesc la îngerul ce mă strigă de trei ori pe poreclă / văd un posibil complice un clopot sunt în zbor aripile lui de ecou când deja am făcut dependenţă de un iluzionism ecumenic cu priză la cabotini / de sub piatra pe care calc ţâşneşte substanţa inimii lui Amenhotep / tare şi lucie / verde amară un cristal de sodalit / miez de bostan ticăind într-o bombă uitată în pivniţă printre butoaie / natura nu ne este prielnică în ordinea cu care ne propune retractilitatea din visare / nici arta fovă nu ne face mai modeşti / intrăm într-o cafenea ce pluteşte pe un

crâmpei de burg medieval / ar fi trebuit să citim ziarul şi să bârfim secretarele dar scenariul iese cu mai mult piper / căci fumul de ţigară linge fals umil mâinile ce astupă conversaţia / stăm la masă excitaţi privind fălcile altora cum mestecă vorbe ca pe hălci de carne de oaie / ne luăm la bătaie pentru femei pe care nu le-am avut niciodată / dar banii sunt totul aici şi capriciul / rupem dară masa şi o roadem ca nişte termite / monştrii ne fotografiază pentru următorul casting / se caută instantanee cu sânge proaspăt din belşug / reclame ce autostopiste ce au degetele lungi pe care le sug pentru a dizolva distanţele în gustul pilulei de sub limbă cum o criză de inimă în strânsoarea unei dimineţi geroase / lumea ne ia drept minimalişti de serviciu / dar nu se vede nimic în şansa istorică / noi suntem coloniştii lui Amenhotep / numai stadiul gerontic ne aduce deservicii de omotetică / pe deplin arieraţi / cultivăm în oraş o paideumă a spermatozoizilor noştri fărâmicioşi / ne perpetuăm virtual printr-o elită a senzorialităţii / la o adică îl rog pe chelner să-mi lipească nota de plată în frunte / aşa am fost ales şef de partid / adică omul care creează comanda socială ca pe o listă de bucate din care se înfruptă fără să plătească / mă prind iar de gâtul lui Amenhotep / un şirag de boabe de muştar / e şic e cool / el bea vin dintr-o scoică masivă / sorb cu patimă picăturile ce i se preling în bărbie / e recesiune şi fac economie / capacul de la veceu un martor despre sagacitatea scatologică prin care coloniştii câştigă voturi în cartierele de la baza piramidei / oamenii sângerează expresiv când se prefac că mimează frica de moarte / avem abator / apetenţă pentru fapte mărunte developate în chip de etichetă

4. am vrut să fiu bărbatul unei singure femei / asta se cerea la interviul pentru supravieţuire / am fost bărbat cât să primesc în întreţinere şi educare o cruce mai lată / am răstignit pe ea sondajele de opinie invocând un ego dezarticulat al primiparelor / cu câte o broască în fiecare axilă am exersat meseria de cărăuş pe viaţă la statuile altora / martirizându-mi ratarea printr-un delict de veracitate personală / din orice bloc de aur pe care i l–am adus, Amenhotep a ştiut să şlefuiască o mantră / cuvinte de valorizat dislalia emoţiilor cu care se pune surdină pe mugetul mahalalei / apoi faraonul a pus în circulaţie sensurile noi pentru o taxinomie paleontologică din care rolul meu de bărbat titular în inventica geo-politică a colonizării s-a ales cu nominalizarea la premiul cel mare / stau acum pe un soclu / dar stau degeaba / îmi luxez charisma în interogaţii despre virtutea trăncănelii / cuvintele mi se atrofiază / rămân pe case acoperişuri şuierătoare şi pe oase muşchii cu fiziologie de stăpân / zvâcnesc strălucitori în pungile de piele şi mă susţin în faţa poporului / muşchii unui fundamentalism ideatic îmi gâdilă mimica de orator de duminică / muşchii deltoizi informează despre faptul că mă aplec asupra necazurilor plebei / muşchii abdominali strivesc florile

proaspete ce cresc contemplative pe omoplaţii femeilor cu care am întâlniri spasmodice / muşchii sartorius înşiră baleiaje de unghiuri cu care picioarele mele de titan ar fi dispuse să părăsească în plină glorie masa de lucru a sculptorului / dar în faţa mea răsare Amenhotep / un semn de circulaţie ivit prea târziu pe buza prăpastiei / mă ţine în braţe ca pe un fiu de piatră / mă plânge pentru că sunt fragil / vulnerabil ca un ombilic de viţel / îmi ia palmele şi mi le pune pe faţa lui / o minge de aur este la fel de aspră şi nu ai ce să faci cu ea zău / pe durata experimentului sunt un bărbat dilematic / posed proporţii egale de paronimii altoite pe dezmăţul imaginal cu orice alt mascul în perioada rutului / ce să fac din destinul meu de colonist exemplar al axiologiei: exemplu sau generalitate? / aştept tragedia ca pe o scrisoare de intenţii / un maestru de şcoală îmi cere un repertoriu pentru restaurat inteligenţa falsităţii / cu competenţă continentă / şi cu dor exemplar

5. pe o râpă însorită din marginea cimitirului de maşini mi-am dus mustangii să-şi scuture coama / gândind că depărtarea din preajma libertăţii îmi va întrerupe gândurile / Amenhotep ştia că aşa merg oamenii înainte / cineva poartă în suflet pe altcineva / până se obişnuieşte cu altruismul / cu râia e la fel / în marsupii patoplastice se cuibăresc suflete de plastilină ce emit pretenţii postume de clasicizare / ele iau formă de urs sau de colibri sau de cârtiţă / atât permite deocamdată ştiinţa mitomană a venerării / dar sufletele ştiu să zboare / comprimându-şi sintaxa până la interioritatea celor două aripi / ele adoră din viciu să survoleze grădina cu fericiri a iconoclastiei / iar oamenii se diferenţiază după durata gestaţiei afective în capsula gazdei ce acceptă această tiranie a dragostei în remember / sufletele nobile miros a ceaţă / cuvinte bisilabice / iiii-sussss bunăoară / o sută de ani durează fermentaţia karmei lor / cu un foc pârjolitor irump în lume / trompetismul florii de vişin la licitaţia maniheistă a virtuţii / azi Amenhotep se gândeşte la Dumnezeu ca la un perpetuu cadavru adânc îngropat într-un filon de locuri geometrice / un miez de planetă în jurul căruia gravitează cimitirele vesele / cu amintiri hâtre se împodobeşte aromirea de leş din complicaţiile sentimentale / în fiecare mort este o poveste comică ce deformează mersul ca o pereche de ghete prea mici / omul şade la taifas cu propriul cadavru într-o inimă ce-şi bate joc de ritm îmbătându-se cu extrasistole până ce i se pare că este chiar inima unui erou / regele mustangilor a fost un cal de aur / dar i s-a topit morga / pentru un salariu bun de portar la faraon el a deprins uşor calea de a îngrămădi de-a valma bisericile într-o piramidă / mă prefac că pun preţ pe această geometrie a includerii nerestrictive / în copilărie la ora de balet învăţasem cum să-mi introduc corpul pe verticală într-un vertij ce se desăvârşea chiar în axul ce-mi străpungea inima de sus în jos / amerizare reuşită / urmez o ipotenuză ce parcurge evazând simbolul trinităţii / altarul

ca ventricul vulnerabil la infarct / mă întreb dacă Amenhotep are noţiuni vagi de sacroterapie cardiologică / o întreprindere elusivă asupra rugăciunii / oamenii iubesc în taină victimele atacului de inimă rea / sfinţii se predau dragostei papivore pentru evangheliile ispitirii / îmi sublimez anxietatea / inima mea şomează într-o stalactită / iubesc de-a gândul în pustie / cuvântul cade ca o monedă într-un pahar cu apă stătută

6. şi trupul lui Amenhotep poate fi trist neidentificându-se cu nimeni într-o umanitate ordinară / narcisism pe un sfârşit de epistemă dihotomia ispitirii carnale ca patchork lipsit de zvârcolire sau shuttle îndelung mistuitor după o cină fast-food / imperfecţiunea ca exhibiţie a locuţiunilor post-coitale / nisipul din ochi / carnea din galantarele de 90-60-90 / trupul are un meniu fix de gesturi împotriva lui Dumnezeu / meritul nebuniei între paradigmele tari de a poza ca regină nevrotică sau doică de preoteasă / cineva îşi lasă vulgaritatea să alunece pe umerii mei ca un timbru fiscal lipit cu scuipat pe o meditaţie / cogito ca recapitulare recuperatorie a inventarului prescris la naştere / e simplu să fii om nu e simplu să fii / putinţa naşterii îmbrăţişează trupul într-o blană de samur în timp ce cum pe un peisaj mental îl înghite cu nesaţ / o minusculă caşetă nedevelopată contra îmbătrânirii / doar ea e informată şi ştie ce vrea / post postCYBERmodernPUNK-isme dispuse pe o raţionalitate transversală / cum boabele de puroi într-o păstaie septică / un limbaj fără sensuri propune o singură direcţie / înţelepciunea turbionului / negarea ca audienţă a trupului la un croitor de lux / Amenhotep e şef în oraş / el ştie să feminizeze masele cu mac stimulator de letargie / dacă vreodată o lumină aspră ce zgârie întristarea pietrei se desface în dezacorduri, e pace pe ecranul contra-utopiei / purtându-şi umerii carbonizaţi pe un surâs interior o femeie a dansat în flăcări cu unduiri tărăgănate învăţând de la nisip să-şi piardă urma / o istorie personală incomodă / literatură pe o catapeteasmă scufundată în deşert / în butoiul Amenhotep încap toate plângerile iscate din invocarea superficialităţii ca rigoare compensatorie / adevărata mare începe dincolo de reverie / pe linia orizontului se joacă teatrul pentru gospodine / dar moartea pardoseşte o sală de bal unde sporovăiala noastră umanitară aflată în căutarea unui stil onorabil ne invită la gavote / trecutul aşezat pe fundul unei sticle în aşteptarea inventatorului de mituri / tăifăsuind cu naratologii

7. bărbatul îi propune femeii cu degetul o alură de seismogramă ce explodează dincolo de zenit / geograful împuternicit să extragă nordul dintr-un conflict între generaţii de sexe / Amenhotep îşi smulge inima cu gestul cu care se scot şi măselele stricate / o închide în lacul cu moroi al micului ecran / gaură fecundabilă la infinit a erei mediatice în care se înfundă în pripă ţeste de oţel / un pescar aruncă undiţa peste imaginar transformându-l într-un unghi secţionat / fa-

raonul de carton / sau personalitatea care nu încape în clasificări ca un flux ce ruinează digul / frica de carton / ea se intubează într-un interval de traversare a oglinzii după care anxietatea vine ca un puseu egofobic prelingându-se pe o mimică descendentă până la vitrifierea produsă de angoase / în mod obligatoriu scena se comută pe o pastorală în care se proiectează cu discreţie o teologie a necazurilor ce iniţiază un monolog cu vizibilul suportabil / Amenhotep trăieşte fără inimă / e fericit / e ogarul fugărind un râs la liziera pădurii / liniştea lui de aur se preschimbă în literele cursive cu care îşi scrie jurnalul de geniu un cerşetor / cuvintele sângerează sub ascuţişul privirilor indiferente / dimineaţa soseşte cu un tren indecis într-o haltă cu ciulini / apoi un soare mânios şi zeflemitor se caţără pe decorul standard al unei stânci buboase locuită de un sihastru / mă privesc cu el ochi în ochi până ce ne dăm seama că privirile noastre sunt două lentile ce schimonosesc candoarea / acoperământul meu este un frunzar de idei teribiliste ce subminează tăcerea locuitorilor nefiinţării / de care m-am săturat / mă voi întoarce la Amenhotep pe sub pragul magic al percepţiei / voi râcâi cu unghia policarului semnele ce deschid poarta de aur a secţiunii sărutând umbrele ce prefigurează moaştele unui artist / poetul spectral / un oficiant al sacrificiului în contiguitatea imaginarului lingvistic / cine să se încumete a-l iubi sub un soare scheletic vizitat de urletul lupilor / noaptea mă înşfacă de ceafă cu botul ei rece / mă trezesc într-o peşteră cu acustică de catedrală / citesc un poem într-o limbă necunoscută / vorbire în regresie / cobor un etaj în zona post-ismelor / pe spinarea oricărui lucru stă o rostire ezitantă / dibuirea unei traiectorii / praful pulverizat în lumină se aşează după liniile de forţă ale unui câmp regizoral / statuia ecvestră a unei iluzii arhaice / iat-o fierbând colivă pentru depolarizarea cuvintelor

8. nimic din ce mă interesează nu pare a se fi petrecut dincolo de prefăcătoria lui Amenhotep / el are o sosie cognomenă pe care o plimbă prin universurile fantasmatice / când urcă spre lumină el pare a se adânci într-o meandră hermeneutică de refugiu prin care se poate trece clandestin dintr-un mileniu în altul / când cade în întuneric el pare a se înălţa proptindu-se îmbătat de cerul de ortoză ca de un sân de fată / eu ies în piaţa centrală a oraşului şi feresc statuile de ramolisment mângâindu-le cu palma sau cu o perie de şters gândurile plonjate pe capota celebrităţii / muzeul central descrie ţinuturi înscrise în visătoria orbilor / teritorii ce peticesc haina posomorâtă a ştiutului / în ele se absorb feeric locuţiuni calme ale distrugerii şi structuri mărturisitoare despre fosilele fonemice cu care paleotextul îşi este sieşi relief / în pulberi de parfumuri despre şovăitoarea etimologie se scaldă faraonul dimpreună cu câţiva prieteni aleşi / apoi oaselor ce schiţează incunambulesc gestualitatea umană la resemnare le sunt atribuite unghiuri noi ale expresivităţii

/ bucuria trebuie să fie mai curbă la interpretare şi tristeţea mai ascuţită iar ura n-are decât să fie liniară ca o săgeată cu originea în vârful plămânului stâng pe care se aşează vulturul ca un steag de luptă / Amenhotep îngroapă îngerii în alveole sub ochii roşii lipiţi peste viclenia prezentului / ne rupem de marginea neatingerii ca de un mal ale cărui odgoane au putrezit sub ploaia neîntreruptă / intrăm într-un discurs despre arta de a peripatetiza cum un glissando pe sub o cascadă/ femeile lui Amenhotep ies şi intră în text ca într-o saună ce le livrează de fiecare dată împuţinate amantului spre desfătare / după parcurgerea unui nou ritual vine vacanţa ca o boală a copilăriei / îmblânzitorul semantic adună cu vârfurile degetelor norii de pe secetă creând o eventualitate / alternativa negării / o antenă ce semnalizează piramida / eu alunec în susul unui cer vălurit / un scarabeu pe un voal de nuntă / la capătul lumii e doar lumea şi Amenhotep într-o zdreanţă de lux / vameşii potolesc ţâţânile mării cu ştiri despre receptarea mediatică a durerii ca bucurie perversă / aur pe anatomia suferinţei ce colonizează sacrificiile celor blânzi / decoraţiuni şi arte devastând scheletul craniului meu în dialog cu masca de ceremonie mortuară a unui Amenhotep de colecţie / poezia ca profeţie a eului disociabil

Amenhotep a fost cel mai bogat om de pe Pământ. Prezenţa lui într-un text inspirat de imaginarul lingvistic este doar un pretext. Deşi îl desemnează pe cel mai bogat om de pe Pământ, cuvântul Amenhotep este foarte sărac. Aşa s-a născut şi aşa va muri. Meritându-şi poemul de faţă...

SUCEAVA, octombrie, 2000

# Primul Kaddish
# 2002
# Jurnal de iniţiere în durere

## 18 februarie 2002

### astfel voi petrece ultima străfulgerare

fiecare zi se întoarce asupra ei însăşi
cum ţipătul de rut al mesteacănului în ochii unui cal hăituit
absorbit într-o paideumă a retractilităţii el nu mai vede din coama răsăritului
decât scânteile scoase de copita spintecând aerul de cremene
aşa gândeam stând la fereastra închisă şi urmărind trecătorii
cum îşi duc grijulii inimile în palmele aţipite
ca pe coşul cu merinde din dimineaţa Paştelui
numai pe ei îi privesc cum înoată pe partea navigabilă a spaimei
numai lor le arăt cum se întorc icoanele din bejenie
de pe muntele măslinilor
când noaptea irizează străfulgerarea din inima mea
şi ei mă salută politicos

## 19 februarie 2002

### ziua în care mi-am adus aminte de moarte (aşa erau zilele vieţii noastre)

ne priveam unul pe celălalt
la fel cum seara se lipeşte de ceafa stâncilor
cu respiraţia ei de creolă muncită
ce au fost zilele acelea, iubite, altceva decât
nopţi polare în care uitai focul aprins
în camera veşnic goală
pas cu pas
zăpezile s-au luat după mine –
căţele flămânde cu ochii roşii de nesomn
când vine câte o necunoscută frumoasă şi
bate la uşa mea, mă gândesc să mai prind un somn
făcut din toate clipele în care nu mă vei mai iubi

## 20 februarie 2002

### de ce să nu aştept dragostea ca pe o zi cu doi sori

ascultă cum îmi zvânt pletele în clopoţeii cu care
hergheliile aurorei boreale se năruie deasupra ţiglelor
şi mă adun cu greu în opacitatea casei aşa cum
lumea-mi toată nu încape pe trei straturi de melancolie
treptat mă transformi într-o neliniştită prinţesă a apelor,
zilele foşnesc în jurul nostru cum larvele unui fluture de hârtie,
noi nu privim decât unul prin celălalt şi ne scrijelim direct pe pielea
filigranată cuvinte care nu mai înseamnă nimic,
spectatorii crezuseră că suntem personajele principale
că prin noi doi noţiunile învaţă de la lucrurile din baldachin
felul cum se demodează o gardenie într-un pahar de plastic,
de ce să nu aştept dragostea ca pe o zi cu doi sori
iubindu-ne în paranteza oglindirii
fiecare este soarele celuilalt
ascultă cum un sentiment contradictoriu mă vizitează gălăgios
pe pulpe cu siaj moale de păstrăv şi
mă transformi într-o neliniştită prinţesă a apelor rezemată de timp
ca de o împuşcătură ce îşi prelungeşte acustica de concert
prin scuarul închis de coarnele cerbului
ascultă tonalitatea de mi minor cu care
într-o secundă se prăbuşeşte îndoiala
cum specia ce se stinge ca un sfeşnic
înfipt în carnea unui pian la marginea heleşteului
dragostea vine ca o zi cu doi sori,
miracol e aşteptarea ei

# 21 februarie 2002

## tu spui că eşti un sceptic grec

ai vrea să mă delimitez de tine doar printr-o respiraţie iar zeii
să moară lent sub ochii noştri tot aşa cum
se împuţinează amprentele ploii pe un trotuar prea încins,
eu nu mai ştiu de câte ori vom mai plonja în autodafé
întârziaţi sinucigaşi ai vămilor juventuţii,
tu spui că eşti un sceptic grec îndopat cu ipocrizie
eu simt cum bătrânul bizam mi se freacă de pantofii de lac,
prin noi doi se descompune o întreagă filosofie a premiselor, ah
singurătate virginală a atingerii de iluzia fizică a unui trup cu care începe
infinitul mic niciodată împlinită, această distanţă dintre finaluri nu
trebuie să demonstreze nimănui nimic ca o desprindere de mal
dragostea ne descrie în volute calme cum pasărea ce adoarme în zbor
spui că mâine va veni rândul altei inocenţe să îngurgiteze boabe de sulfină
şi eu mă gândesc atunci la vremea când zeul ce se topea lent
sub ochii mei era numai pe jumătate zeu

## nedesluşit ţi-e melancolicul infern al seducţiei

tu stai de pază la linia continuă cu care sânii mei împung dimineaţa
unele puncte ar putea dezorganiza universul sau poate doar mersul graţios
al dragostei prin ea însăşi până dincolo de receptare
nu spui nu când aluneci pe sfârcurile care au adunat toată roua
de pe spinii roşii
nu spui nu

## încotro se îndreaptă femeia cu chip de înger

eu spun că dacă m-aş întâlni cu o fiară în pădure
singură eu şi singură fiara într-o seară ca multe alte seri şi ca niciuna
ochi în ochi ne-am privi de trei ori
nume din nume de fiară ne-am da de tot atâtea ori
şi ne-am mai călăuzi una pe cealaltă până la limanul iubirii
povestindu-ne pe drum una alteia câte şi mai câte
despre primele noastre incursiuni în virginitatea cauterizată a traumei
şi tot mergând noi aşa ne-am toci ghearele până la sânge
drumul e lung şi cântecul nostru de dragoste se deşiră până departe
dar într-o zi va răsări ca o baracă părăsită limanul iubirii în faţa noastră
ne vom privi atunci de la capăt
două fiare care au bătut atâta cale până la oraşul oglinzilor
şi nici una din noi nu va şti încotro se îndreaptă femeia cu chip de înger
femeia cu chip de înger femeia cu chip de înger

## 22 februarie 2002

### preludii la *Pasiunile după Sfântul Matei*

singurătatea mea începe în braţele tale precum *Pasiunile după*
*Sfântul Matei* răscolind o casă bătrânească citeşti legende Zen
şi îmi mângâi degetele cu o mărgea stăm în acelaşi fotoliu
ca-ntr-o nacelă ce ne poartă deasupra Marelui Zid Chinezesc
ce orgoliu, să fim văzuţi de pe Lună tocmai acum, când aroma ceaiului
îşi aşterne rumoarea de padoc peste declinul nopţii
şoldurile mele prind din senin tumultul plutei ce supravieţuieşte unui fluviu
capricios îţi aprind cu vârful degetelor o elipsă în jurul frunţii
şi deîndată Bach ne recuperează ritmul ca pe un peşte somnoros
trezit prea devreme din metrica altei ere geoerotice
singurătatea mea odihneşte în braţele tale
cum perla în sideful scoicii
aşa te regăsesc peste o mie de ani
nedorind să mă ai avându-mă

## în sunetul de castagnetă al sângelui de ţigan

ce-ar fi mâinile mele hipnotizând melcii din ogivă
dacă nu ar aşterne în fiecare zi pentru tine zăpezi fumurii
pe o scândură albă din os de balenă
cu graţia culegătoarei de scoici
două trupuri în sepsis psihologic
îşi încep disertaţia la ţărm
cu aceleaşi fragmente clastice de dialect
cuibărit în sunetul de castagnetă al sângelui de ţigan,
purtându-şi sânii de coral ca pe nişte medalii
o horă de femei le ura bun venit printre fulgerele
cu clinchet de oase
ce rotunjeau pântecele iluziilor
eu port în mine copilăria mării
o anxietate care ţie, iubite, îţi aminteşte gustul acelui sânge
care se îngroaşă fără motiv în crucea vieţii
ce-ar fi braţele mele pe jumătate arcuate
adunând în fuioare lâna aspră a dezsexuării
dacă n-ar şti să toarcă din nelinişetea ta un caier de lumină
în tonuri guturale

## zăresc peste umărul tău oceanul

nu-mi pasă că ai început să semeni cu un copac
în care cresc doar ochii de păun ai toamnei
în fiecare dimineaţă te regăsesc la poartă
netezindu-mi paşii cu săruturi minuscule încât numai
de mă ridic în vârful degetelor
zăresc peste umărul tău oceanul
astfel înaintez prin apa tulbure a zilei
purtând asupra mea o vedere fugară din port
în timp ce buzele tale mă murmură
tu nu te atingi de nimic
nu-ţi mai pot spune adio în seara asta
decât plonjând ca un delfin în golful însingurării
unde toate corăbiile eşuează purtându-şi comoara la bord
ca pe un prunc ce nu vrea să se nască
cine să mă înveţe că dragostea este şi vântul şi soarele şi apa
ce macină nervii de piatră ai îngerului meu temnicer
tu nu te atingi de nimic
nici de urma paşilor mei pe nisip
nici de tibiile zdrenţuite
nici de rochia mea cu homari şi cactuşi galbeni
nu mai ştii decât să priveşti cum îmi înalţ braţele deasupra capului
şi îmi desfac părul ca pe o vâlvătaie ce-ţi pârjoleşte serile
şi, prea friguroasă, seara asta în care nu-ţi voi spune adio

## 23 februarie 2002

### ah, răcorea orgilor ce încheie noaptea Sfântului Valentin

aş vrea să încap şi eu în visul tău cu domnişoare livide
făcând figuraţie la propriul meu personaj livid
cel absorbit ca un catharsis în lipotimia nopţii de Sfântul Valentin
purtându-mi pălăria de dantelă ca pe o nedumerire peste iubirile utile doar
celor ce m-au adorat fără să mă împace cu mine însămi, hemoglobina mi
s-a cristalizat într-o pată de neculoare
cu acele priviri aş vrea să mă descoperi în visul tău cu domnişoare livide
cu acele priviri ce străpung o fântână medievală cu sunetul răcoros al orgii
ce încheie noaptea Sfântului Valentin

## aşa vine tinereţea şi lasă în urmă un crater

mă pierduse de mult mama într-o gară aşa s-a rupt
cordonul ombilical dintre noi şi singură mi-am ales drumul până la
biroul de informaţii nu ştiţi pe unde să o iau pentru a ajunge la
capătul lumii, dar scurt, cât mai scurt cu putinţă? după ce
am stat eu acolo o vreme cu nasul lipit de geamul murdar şi încă n-am
aflat nimic despre liberul arbitru, m-am aciuat pe lângă o femeie care
colecţiona servituţi însă tot n-am simţit nimic, atâta doar că
începusem să atârn mai greu de mine însămi ziua în care iapa
vecinei mele de nelegiuită meditaţie a fătat un mânz de cuc a avut un rol
decisiv asupra modului meu de auto-definire şi am căzut bolnavă într-un arc
de beznă mi s-a spus că aşa vine tinereţea şi lasă în
inimă un crater ca după sărutul cu meteoriţii dar am scăpat
şi din asta cu imunizare pe viaţă şi am început să câştig bani frumoşi
mergând pe o sârmă întinsă deasupra oamenilor care plăteau bine
doar ca să fie excitaţi astfel plutind, te-am găsit pe tine, lângă
un birou de informaţii te pierduse mama cu ceva vreme în urmă
într-un aeroport şi aşa s-a rupt un alt cordon ombilical luând
în calcul compatibilitatea evidentă dintre noi, am devenit complici
stăm laolaltă de relativ puţin timp şi facem economie de charismă
dimineaţa eu te ciupesc de cot iar tu îmi iei fesele în
palme susţinând că aceste valori civice te-au scos din primitivism
apoi fiecare aleargă să ia primul tren până la gardul de sârmă ghimpată
al civilizaţiei secolului XXI şi totul în mare viteză, iubitule

## spune-mi ce trebuie să ştiu despre viaţa mea fără tine

într-o bună zi nu vom mai fi una vom deschide ochii şi
ne vom întreba de ce oare am dormit atât de mult dar fiecare
în altă limbă tu vei aduce vorba despre maturitatea
sânilor mei aroganţi ca despre un document politic iar eu,
din culcuşul meu de mătase, îţi voi tăinui plăcerile dobândite ca să
ne iertăm unul pe altul, vom admite că fiecare a aruncat în prăpastia
din celălalt şi multe hârtii fără valoare dar nici iertarea nu ne va
mai fi pe plac şi abia atunci vom deschide ochii bine de tot şi
ne vom întreba de ce oare am dormit atât de mult dar fiecare în
altă limbă tu te vei interesa dacă mă pasionează filatelia iar eu
voi dori să aflu ce-ar mai trebui să ştiu despre viaţa mea fără tine

## 24 februarie 2002

### o întâmplare cu Narcis

să te aştept când nimeni nu te mai aşteaptă
în loja nedumeririlor arhaice din care am evadat noi doi în lume
să-ţi ascult bătăile inimii cum sparg pojghiţa de gheaţă a oglinzii
şi să profeţesc dislalia fagotului din fa majorul de Vivaldi
toate astea nu mi se mai par decât mitologice îndeletniciri
de femeie ce înviorează straşnic fotografiile de grup cu
bărbaţi aflaţi în căutarea unui destin arhetipal
acum aştept un zeu care să mă premieze pentru expectativa
strategie dar care cu mine să vină sub ploaia de lovituri
prin care verbul punitiv îmi va structura un delir lucid despre
geometria derizoriului ah, neîncăpătoare formă fixă
a amânărilor când nu mai are ce face, zeul vine şi latră fals
pe panglica îngustă a trotuarului o tentativă de tu
printre ceilalţi trecători grăbiţi
astfel privindu-mă ca un vultur de proprie folosinţă
îmi vei vedea numărul de prizonier scrijelit cu plumbi
pe carena omoplaţilor iar această nostimă
întâmplare îţi va aminti cum ieri, pe când te legitimau în vamă,
te-ai trezit declarând că te cheamă Narcis şi că
eşti de profesie orb fără simbrie

## pentru că nu ştim nimic despre plăcerile rivale

ne petrecem Vinerea Mare pe o bancă în Cişmigiu
sărutul tău mi se aşterne pe gât cu asprimea chitinei unui cărăbuş
citeşti *Când starul de muzică rock, Kurt Cobain, s-a sinucis în*
*8 aprilie 1994, a lăsat următoarea mărturisire:* ***De ani de zile nu mai încerc nici o emoţie în a asculta sau în a compune muzică. Mă simt extrem de***
***vinovat de acest lucru. De exemplu, când mă aflu în culise, în clipa când luminile se sting şi începe urletul maniac al mulţimii, nu mă impresionează în felul în care îl exalta pe Freddie Mercury, care se desfăta cu adoraţia gloatei.*** parcul începe să
fugă de noi în cercuri şi, ca să nu ne învingă acceleraţia lui centrifugă, ne strângem
în braţe ca două orogeneze rivale prin acest turbion răzbate apatic
un domn având o pungă cu sandwich-uri în mână el mănâncă
tacticos din mers şi nu răspunde niciodată la întrebările despre sinucidere din chestionare
pentru că nu ştim nimic despre plăcerile rivale
parcul se linişteşte la fel de brusc ca şi maxilarele trecătorului
sărutul nostru se desprinde de el însuşi ca un sâmbure de
miezul lemnos al prunei a înflorit deasupra noastră magnolia
buzele ei murmurând uitatul shantih shantih shantih

## fiecare ceas de vrajă

nu mai vine vara ca, odinioară, luminozitatea magică a revederii
noastre pe plaja de la 2 Mai ne îngropam solzii amiezelor
în nisip şi cultivam retorica autoironiei când aripile
unui albatros se desfăşurau cu reverberaţii sonore, tu strigai
uiuuuuuu s-au deschis porţile paradisului la doişpe fix şi trebuie
să convocăm de urgenţă o sesiune internaţională despre hermeneutica
păcatului mă ridicai spre tine cuprins de genele false ale
somnolenţei eram cântecul necunoscut strălucirea intensă
care nu trece departe în larg se răsturna o barcă plină cu îndrăgostiţi
şi ţipătul înfiorat al femeilor umplea cerul cu mirese
deflorate în piramida zilei fiecare ceas de vrajă se înfăşura
în valuri de pânză albă precum odinioară mumiile din aceşti coconi luminiscenţi
am scris cu răbdare un kaddish pentru tine
în granulaţia înspăimântătoare a halucinaţiei
că sunt bobul de sare din briliantul cu care m-ai iniţiat în durere

# 26 februarie 2002

## ca pe o serpentină de vid desăvârşit

sâmbăta morţilor îmi dă târcoale cu mustăţile ei de pisică paştună
lingându-mi din talpă linia vieţii ca pe o serpentină de vid desăvârşit
dincolo de zidurile cetăţii s-au prins săltând în joc ochii fosforescenţi
cu care bărbaţii îşi încep monologul lipsită de sens
acum se înfiripă în carnea mea o sărbătoare cu fanfare cu mic cu mare
toţi cei ce o ascultă simt detenta revelată a unui gând de acută
râvnire să mă aştepte când nu vin de nicăieri să mă înceapă
căci eu nu încep cu mine însămi să-mi dea un număr
pentru că nu eu sunt prima să-mi bea cenuşa de ostatic
pentru că nu sunt eu ultima lumea îmi dă un brânci şi
îmi repet că n-are sens să dau târcoale lumii eu mă ridic din
aşternutul sâmbetei morţilor şi poruncesc să bată tobele
o clipă am crezut că aşa îmi voi petrece blândele clipe de acum încolo
ascunzându-mă în privirea ta, iubite, ca-ntr-o rază ce creşte repede în vid

## de-acuma ştii şi tu calea

degeaba m-am temut că întunericul din podul bunicii din Anvers
nu e decât un tuş pentru tatuaje suprarealiste ceva care
adăugat pleoapelor dilată subconştientul cum pe un submarin
al dorinţei când ne-am despărţit de podul cu
hârtii desangvinate tu mă ţineai de mână şi linişteai înainte-mi
hohotele mării ca să pot păşi mi-ai spus la telefon
după zece ani cum că trebuie să ocolesc la timp cuvintele ce închid
masculinitatea într-un trup acoperit cu piei de muflon şi să aştept
cu masa întinsă personajul principal al iconoclastiei ca pe un bărbat obosit
de-acuma ştii şi tu calea prin care forma noastră se diluează
în aburul constelaţiilor

## deschise-s ferestrele şi fiara e acolo

în firea lucrurilor este să plutesc pe interfaţa cu care tu mă opui echilibrului
stăm în cumpăna neatingerii de prezent şi uităm ferestrele deschise spre râu
de fiecare dată când ne jurăm credinţă unul altuia, despărţirea de corporare
se aşterne pe puntea vaporului ca o pată de ulei apoi, răstigniţi
cu faţa la cer, privim regatele norilor cum apar şi dispar de pe hartă în timp ce
fiara e acolo unele cuvinte pe care mi le aduci ofrandă mă fac
să gâfâi şi atunci te agăţi de clavicula mea ca de un arcuş ce scoate note solitare
atent la ritualurile iniţiatice, îmi scuturi pământul de pe buze cu palmele
deschise în evantai apoi îmi măsori cu aceleaşi palme aromate
pântecele ca un ţăran ogorul dimineaţa în fiecare zi el creşte
cu încă o cuantă, luminos şi ascuns printre bărcile de santal
valuri uşoare de iederă îmi înlănţuie mâinile din care picură strop cu strop
trupul tău de apă abisală deschise-s ferestrele şi fiara e acolo

## aşa începe veşnica pribegie a muntelui ce urcă un abis

nici eu nu ştiu ce să-ţi mai spun atunci când prinzi de veste că
eu nu sunt eu te scuturi de trupul meu cum de picăturile de
ploaie un câine vagabond gravitaţia te moleşeşte privindu-mi mâinile
cum întind un fir subţire peste arcul mlădios cum slobozesc
săgeata către inima tunetului din care plesnesc apoi goarnele albatroşilor
în jurul nostru femeile culeg nuiele unduioase iar bărbaţii umplu repede
căruţele cu peşte în timp ce copiii lor poartă mustăţi din spice de grâu
lumea ne întreabă de ce stăm prea aproape unul de altul încât nu
mai auzim roata carului cu care se întoarce soarele din ochii condorului
vânat de mine pentru cina ta nu răzbate până la noi
plânsul învinsului când prinzi de veste că eu nu sunt eu gemând
tu mă vezi în flacăra ce încălzeşte Peştera Lie Ren Zhi şi ştii că aşa
începe veşnica pribegie a muntelui ce urcă un abis

## 28 februarie 2002

### într-un foişor pentru pacienţi cronici ai absurdului

dacă iubind te poţi desprinde de lume ca o poruncă nedreaptă de pe
buzele regelui, atunci te recunosc drept stăpân dacă îmi ştii
descrie apăsarea umbrei peste largul inimii, atunci mă închin ţie preatimpuriu
dacă te vei lupta cu mine pentru a te bucura când învinsul vei fi, atunci
îţi cad la picioare şi mă ţin cu un pas în urma ta de Anul Nou,
mânându-mi caii printre ostroavele Ghaadei, te-am peţit cu aceste
cânturi de la nobila mamă a cerşetorilor ceilalţi bărbaţi
îmi dădeau târcoale cu mirosul lor de grăjdari dar tu nu te grăbeai să-ţi
ridici privirea nu te-ncumetai, în mijlocul cailor albi,
să-ţi dezlipeşti ochii de pe genunchii mei deprinşi să atârne în şaua încinsă
ori să strângă în dezmierdarea lor tiranică spinarea calului nesupus
cuvintele ţi-au brăzdat ceafa ca o poruncă nedreaptă
ele închipuiau un bici de ceremonie cu care femeia îi deschide
bărbatului inima într-un foişor pentru pacienţi cronici ai absurdului

## eu m-am închis în hlamida zidului

*Doamnei Iulia Leo Miza*

mă sprijin de hlamida zidului ca o bucată de lemn din care se iscă un colind
căini loviţi de lună se ţin la două palme de pământ de mine măreţie senină într-o
inginerie psihologică a tragicului absurd gusturi sugerate
despre forma inimii în amonte de revelaţie mă duc cu gândul la o
amiază la Biblioteca Centrală Universitară când cărţile îşi făceau mofturoase siesta
în palmele de amant copt ale degustătorului de distopie paginile lor
fremătau sfioase cum pleoapele bine fardate peste un ochi exoftalmic
cu care realul se substituie măştii ritualice surprins de voluptatea
papirofagă, te-ai ivit tu din conul de umbră al anticilor, ţinând în mână
ca pe două amfore două volume legate în piele ne-am ascuns
fiecare pe retina celuilalt continuând apoi orbi să ne privim cu gândurile
de oameni singuri deprinşi să-şi zgârie sufletul cu o sofisticată meta-acupunctură
de departe veneai cu daruri încărcat nimeni nu ştie încotro merge
acum îngerul papivor, cenuşa cărţilor purtând-o în amforele axilelor
eu m-am închis în hlamida zidului ca o bucată de lemn în care mijeşte o cruce

# 1 martie 2002

## esenţa lucrurilor este un musafir de duminică

în timp ce silueta ta se transformă în aripă, privesc senina mare cum
creşte spre mine vorbindu-mi acum cu gesturi scurte de ghid
turistic ce ştie toate insulele pe de rost mareea mi se aşează
cuminte în braţele obosite ca o pisică gestantă şi aşa ne petrecem
următoarele zile torcând amândouă urletul întâmplător al dragostei
miraculoasă durerea şterge de pe oase impresiunile fosilizate
esenţa lucrurilor este un musafir de duminică el vine pentru că
este aşteptat se aşează în capul mesei, revelat, şi se lasă
stropit cu adoraţie femeia şi lucrurile stau de-a dreapta sa
bărbatul şi zeii sunt peste tot
de la bun început priveam senina mare cum se ia după mine
în timp ce silueta ta nu-şi găsise tihna
în inima mea se cuibăresc toate insulele pe care creşte nestingherită
esenţa lucrurilor, buruiană tăcută

## citind ***Les Aveugles*** sub învelişul de frunză al zilei

când tocmai a răsărit soarele peste culegătorii de fructe şi tămâie, te întreb
dacă nu cumva *la lumière s'est écroulée du haut* eşti atent la
mişcarea buzelor mele ce scriu pe aburul ceaiului ceva necunoscut
pe fereastră se îmbulzesc hohotele actorilor
de la Teatrul No
ceaiul nostru verde este un câmp deschis de sonorităţi verzi
să vorbim despre noi ca şi când am exista acum în aceeaşi vox humana
ai-ne-vo-ie-de-corp, îmi repeţi într-una în silabe ce strivesc
gândacii de pe masa de răchită şi,
când tocmai a răsărit soarele peste culegătorii de fructe şi de tămâie,
începi să cauţi partitura gesturilor prin care discursul tău vizual
îmi va alungi linia gâtului făcând-o să tresară în amonte ca o cascadă
privită în raccourçi
*dans le noir qui jaillira devant* degetele tale cioplesc
în tâmpla mea un căuş pentru susurul cuvintelor încă nenăscute
*dans le noir qui jaillira sans saint-enterrement*
cu falangele nedumerite ne pipăim fosforescenţa amprentelor prin care
pătrundem unul în celălalt ceea ce ne lipseşte este
învelişul de frunză al zilei ca o piele ce-şi leapădă trupul într-un sunet neauzit
când tocmai a răsărit soarele peste culegătorii de fructe şi de tămâie

# 2 martie 2001

## Fântâna Sfântului Simplicius

nu te oglindi în fântâna Sfântului Simplicius
e ca şi cum ţi-ai regenera suprafaţa acelui câmp al vertijului
de pe care îmi culegeai în fiecare dimineaţă florile eului tău ofilit
strada noastră îşi varsă abrupt respiraţia în fântâna Sfântului Simplicius
ce strigă în fiecare zi numele tău în fiecare zi şi-n fiecare noapte
ca un cocoş ce vesteşte fără încetare clipa când totul eşuează
paşii o ocolesc dar drumul mă poartă către fântâna Sfântului Simplicius
agăţat cu capul în jos de parapet, tu cauţi neîncetat să-i sorbi privirea
te uiţi la luciul apei din care cresc visurile tale şi mă chemi

## în culorile de pământ ars ale aripilor de şoim

abia descoperisem *Îngerul exterminator* într-o cinematecă îmbrăcată în
vineţiu şi ocru de pe strada Eforie şi amândoi am convenit că
anii optzeci au reinventat trandafirul negru al paleo-ego-ului ce creşte acum
cu emfază sub fiecare fotoliu ieftin de psihanalist
cu ifose medievale, stradela care ne ducea apoi spre oraş era pavată cu
mozaicuri vii de granit pe care se poticnea elegant cântecul flautului
cioplit de Marsyas Silen
amândoi foloseam onixul pentru a preschimba
îngerul din noi în ochi de tigru
nebăgând de seamă cum pe inima noastră creşte
o tapiserie în culorile de pământ ars ale aripilor de şoim
ne ţinem de mâini şi încă ne frecăm buricele degetelor
de picioarele podului de peste Dâmboviţa
numărând răbdători îngerii decoloraţi pe care râul îi cară până la stăvilar
când ochiul tău se zbate deasupra mea ca o lună captivă
ştiu că a sosit iarăşi noaptea în care gingaşele creaturi
ne vor aduce veşti de la Buñuel

## refăcând pointillista harmonie

îmi lipesc urechea de palma ta ascultând, ca dintr-un ghioc
adânc, cum se ivesc din lut pretexte ca, nervură cu nervură, să
mă invoci pe mine, copacul meu gânditor
acest stetoscop le ştie pe toate
cum mă respiri până la intoxicare şi vomiţi
cum oasele tale de imagolog străpung pânza de păianjen
cum bate clopotul când mă întorc la tine
turnându-mi pe zâmbet luciul şinelor de tramvai
cum îţi creşte pe cortex un papirus al anxietăţii grafologizând
nicicând asupra noastră nu s-a coborât roiul acela de fluturi
ce reface pointillista harmonie
nicicând
păşeşti cu ezitare de agorafobic te deschizi ca un spaţiu
căruia toate axele i s-au curbat şi atunci
eu îmi lipesc urechea de palma ta şi te aud cum plângi
nervură cu nervură, copacul meu gânditor
Eudaimonia avea un bonsai suficient de sceptic
poesia ca status de concentrare a existenţei desigur, încă nu
ni s-a evaporat de pe iris vinovăţia de a ne fi găsit la tot pasul o
recuzită de bal pentru imitarea divinităţii
noi am ajuns în deşert căutând muntele
într-o pantomimă nicomahică
era târziu iar vulturii aşteptau să aţipim
învăţându-şi puii cum să ne tatueze pe frunte
ideograma arşiţei
în floarea de cactus am săpat întâiul izvor
şi am început să urmărim, picătură cu picătură,
cum se adună anii noştri în căuşul palmei întinse
cântărind cât o gură bună de apă de băut
la sfârşitul călătoriei
tu exersai de unul singur o pledoarie agresivă la orgă
mă strigai Eudaimonia şi umpleai aerul cu fum roşu
apoi alergai în stradă cu un furtun
să alungi cu apă rece câinii ce sfidau partitura vieţii
mai târziu nu mai comunicam decât prin semne
despre posibilele itinerarii prin care am fi putut evita culpabilizările
gurmand, deşertul îşi făcuse siesta
din rugăciunile noastre nevrozate

încă mai caut o voce umană căreia să-i vorbesc mult
nespunându-i nimic
ca unui bonsai suficient de sceptic
aplecat asupra lui însuşi

## cum îşi afumă iubiţii cu un bocet de dragoste

nu există nici un acolo, acolo, li se spune copiilor
la lecţia despre cyberspaţiu biotopul nostru ambiental
e plin de voci care consolează servicii vocale de mesagerie
mentală noii archaeoptericşi au meniu fix pentru săraci ei
trăiesc fagocitând narcoza noastră post-tehnologică
nimeni nu plânge şi colţii de fildeş cu care jalea muşcă
dintr-un obraz bine uns costă bani o grămadă,
acolo, unde nu există nici un acolo
angoasa ne vopseşte chipul în smoală
vorbim mult cu o voce care nu e voce dar care ne perpetuează
planctonul desprins de crivăţ din stânca sinelui
strâns înlănţuiţi ne-am cocoţat noi doi pe un bolovan răsărit
din strânsura Dunării la Hârşova
în jurul nostru apa se înnegreşte ca o ţigancă ce-şi afumă iubiţii
cu un bocet de dragoste
nimeni nu plânge
după un timp
piatra s-a preschimbat în axă iar tu deveneai proiecţia mea
tele-kinetică, deschizând uşor uşa de la intrare
cât să se audă cum ne intră numele în putrefacţie
nici eu nu mai revin în mine după ce am deplasat universul
de partea cealaltă a imagismului imersiv
tânjind după mine încă
stau împietrită în calea fluviului romantic
te port în mine ca pe un icon demiurgic,
totul şi nimic e în noi cu greutate
nimeni nu plânge
nu există nici un acolo, acolo, îmi strigă o voce care nu e voce
de pe un bolovan ce nu leagă mal de mal
timpul curge pe sub o ţigancă ce îşi afumă iubiţii cu un scâncet de jale

## ca inima mea în surghiun, creşterea zilei

unde sunt anii aceia somnoroşi când plecam la vânătoare
călare pe un cal mirosind a chiparos şi a creşterea zilei –
vâlvătaie în cuib de şoim
să mai pot fi în fiece clipă, ah, halucinaţia cu care tu îmi răspundeai
halucinaţiei să mai scurm pământul curat cu privirea de linişte
în care copita zilei bubuie ca inima mea în surghiun să fiu
cocorul tău de origami care te întreabă nu-i oare prezentul
cutia unei viori al cărei cântec nu se mai aude
să intru în decorporare ca într-o transă levitaţională
dar apăsarea mea să-ţi subţieze tăblia oaselor
cu răpăitul ploilor repezi de munte
să fiu cuvântul dragoste ce loveşte ţărmul tău
cu aripa unei zeiţe somnoroase trezită în creşterea zilei
de o vâlvătaie în cuib de şoim

### firul subţire al zilei ce se înfiorează de sine

ţin minte mâinile tale deprinse să şoptească
deprinse să umple potire
pe mine mă descriau navigând de-a lungul unei linii
ce urca pe aşchiile madrigalului, caligrafiind filosofal o distonie
ţin minte mâinile tale alegând numai antichităţile miniaturale
din toate obiectele bune de tulburat realul expuse în atelierul din Calea Griviţei
reveria mea o recompuneau ele
din nemişcarea netăcută a planului secund
ţin minte mâinile tale hăituite de vuietul mării
vâslind prin aerul ciopârţit de zvâcnirea mea
mâinile tale mă învăţau
să rămân firul subţire al zilei ce se înfiorează de sine

# 4 martie 2002

## nevăzute neajunse

umblam despletită pe câmpul de secară
pe drumul înţelegerii tainelor
în urma mea un cal negru mă chema înapoi în trup
cu scâncetul cu care vapoarele se scufundă în siajul vocii rătăcite
tu erai al ogorului călăreţ de pază
al ogorului pe drumul înţelegerii tainelor
nevăzute neajunse
umblam amândoi pe câmpul de secară
păşind pe cupola smulsă din cer
cu grija să nu călcăm cu tălpile goale tăcerea din picurii de sânge
cu grija să nu ne rătăcim pe drumul pogorămintelor
cu grija să nu trecem de la o masă de petrecăreţi la alta ca nişte
pribegi ţâşnind din aceeaşi sămânţă
eu mergeam cu un pas înaintea nopţii
şi tu în spatele morţii orbitor
pe drumul pogorămintelor
nevăzute neajunse

## cântec de pierdut legătura cu lumea reală

o fată cu cap de vulpe cu părul mov cu nasul lung a scris
pe zidul de la şcoala publică a scris cu pastelcolor galben
îngerul Gabriel rage ca un miel Peter Gabriel cântă *The Silent Sun*
cele zece porunci sunt zece coduri prin care ţiuitul nebuniei nu se
mai aude şi mai sunt zece numere de telefon desenate
într-un penis ca-ntr-o cochilie de numulit deasupra de tot
ea a scris numărul de mobil al soţiei directorului motivând că
*The Lamb Lies Down On Broadway* cu respiraţia ei de
statuie ridicată în ginecopatio-ul dintre femeie şi fată, eleva cu cap de
vulpe cu părul mov cu nasul lung şi-a târât anxietatea în lesă pe zidul de la
şcoala publică ca pe o haită de lupi ce sfâşie hălcile tradiţiei salivând
la mai bine de un an de la absolvirea cursurilor şcolii publice
fata cu cap de vulpe cu părul mov cu nasul lung şi-a început
cariera de star rock cântând pe sub toate zidurile din oraş
că îngerul Gabriel era un heruvim autoerotic şi scria plângând şi
că cele zece porunci sunt zece flori cu care Eva îşi drapa pubisul –
fata cu cap de vulpe cu părul mov cu nasul lung cânta tot ce
zidurile scoteau la iveală în zori ca pe nişte limbi cu care felina noapte
îşi curăţa tacticoasă blana concertele fetei au
scos în stradă chipurile şiroind de remembrări impudice ale orăşenilor –
consiliul local a decis să dărâme zidurile producătoare de o sublimă
muzică subversivă şcoala publică a dat faliment
oraşul a dat faliment soţia directorului a dat faliment
oamenii s-au mutat din corturi în idei pe care le agăţau de crengile lunii
cum coliviile din care papagalii gângăvesc imne,
în timp ce eu, cu adolescenţa cât un rucsac pentru un singur omoplat,
am ales logica anamorfotică de pierdut legătura cu lumea reală şi
dusă am fost

## o gură de golan ne va încercui buzele

eu mă apropii de moarte
ca de un colţ de stradă prost luminat, mi-a spus necunoscutul din tren
cu care am golit o sticlă de vin de colecţie în cinstea tuturor încleştărilor
noastre cu viaţa asta, mama ei de viaţă, şi mi-a mai spus
că strada noastră (privită de sus) pare acum un abator
în ale cărui galantare îşi etalează veselia craniile nenumăraţilor
popeşti ioneşti stăneşti
unde zac rădăcinile istorice ale cărnii de porc
oare când am învăţat eu să zbor?
l-am întrebat de sus, de pe acoperiş, pe necunoscutul din tren
în timp ce desfăcusem şi a doua sticlă cu vin de colecţie pe care
am băut-o în cinstea tuturor privirilor fără privire
cu care din adâncimea unui înalt ce se autocreează
putem spulbera oglinda apropiată de buze *în acele momente*
şi l-am mai întrebat pe necunoscut dacă
deţine permis pentru marea călătorie prin oglinda neargintată
el mi-a spus că da şi că s-a ivit un alt caz foarte grav
o bătrână adună gunoaie şi chipuri de concitadini pe care
le vopseşte în roz, le dă cu smalţ şi le introduce
în altă versiune a realului *de după*
şi mi-a mai spus că, privită de sus,
scena ei pare un oraş unde la orice colţ de stradă
o gură de golan ne va încercui buzele cu cuvântul vameş
când trenul a oprit între cele două emisfere
te-ai scufundat în oglindă
(o singurătate nefecundată de polenul gnozelor leneş călător)
am întins mâinile spre tine şi te-am strigat
dar simţeam cum între arcadele humerale creşte din chaos
un necunoscut ce mă invită către un colţ de stradă prost luminat

# 5 martie 2002

## balada măturătorului de la 4 dimineaţa

în fiecare zi la ora 4 dimineaţa măturătorul îmi netezeşte dalele din jurul visului
cu a lui Thomas baladă despre a lui Thomas jale din a lui Thomas incredibilă viaţă:
era o dimineaţă din acelea când faţa lui Thomas
împroaşcă ferestrele cu replici din filme
vocea lui moale de copil oprit la barieră
pompa în camera noastră ruinele unei memorii
prost utilizate *I hear a voice a – prayin'*
*when the saints* noi îl priveam cu ochii
pelicanilor înfloriţi pe catargul unui vas scufundat
*Oh, happy day!* în timp ce paşii lui în foşnet de păpădii sfioase
înjghebau o direcţie ce nu ducea nicăieri
agitând umbreluţe făcute din fâşii de chaos
femeile de pe trotuare îşi lăţeau decolteul din care
dinţii mărunţi ai lui Thomas ronţăiau firimituri de argilă
bine frământată cu toţii consimţind că a sosit
negreşit vremea când trupurile de pergament aurit trebuie să
coboare de pe coperta revistelor feministe direct pe asfalt
lângă ceilalţi maidanezi
ca nişte cinteze cântând cântarea cântărilor
vremurile dragostei treceau odată cu dricurile trase de gloabe
poate că Thomas a ajuns portar la Muzeul de Ştiinţe Naturale
poate că domolul pământ îl soarbe cu înghiţituri delicate
poate că ochii de egretă s-au asmuţit asupra celui ce
numai privindu-şi şireturile se credea invincibilul Thomas
în cei 12 ani de când tranziţia a venit şi pe strada noastră
ca o dimineaţă murdară când faţa lui Thomas împroşca ferestrele
cu replici din filme *I hear a voice a-prayin' when the saints*
astfel se lipeşte de uşile noastre nevralgice balada lui Thomas despre viaţa
lui normală de Thomas întâiul, spusă în fiecare dimineaţă la ora 4
de măturătorul ce culege cu răbdare de pe caldarâm
monezile găurite de cumpărat vise

## poem înainte de a mă înfiripa din bucurie

multă vreme am sperat că mama mea şi tatăl meu
au fost îndrăgostiţii nepereche despre care şuşotesc podurile
cu fân iar din aceste rădăcini ce creşteau direct din pantera apei
s-au desenat pe sine aripile mele, centrul şi marginea poemului meu
desfăşurat la intrarea în portul Kalvaropolis ca un drog pentru cei rătăciţi
luna se îmbăia în paharele cu sifon golite pe caniculă şi
cântecele deveniseră neîncăpătoare cum cuiburile făcute
pentru îngeri ce nu suportă să-şi doarmă singuri veşnicia
multă vreme am ars ca un grăunte de tămâie
îmbiind cu acest fum delfinii să brodeze pe linia ţărmului
ideogramele bucuriei de a ţâşni din val
s-au deschis pentru mine ferestre şi porţi împărăteşti
din care luminoase figuri îmi aşterneau la picioare
aleea paşilor regăsiţi
nu ştiu să aduc zădărnicia pe chipul de lut al lumii
nu ştiu să ţes hieroglife care despică universul în felii de măr
nu ştiu să urc pe scara ce descătuşează trupul din fălcile fiinţei
ştiu doar că în podul unde stau şi privesc de sus acoperişul
pe care se plimbă curajoasa mea pisică nemuritoare
oamenii nu vin şi nu chibiţează
şi ninge într-una a nesfârşită împăcare

# 6 martie 2002

## orbi în lanul de lumânări arzând

cu timpul, dragostea noastră pentru uşile deschise
nu a mai avut nevoie decât de amortizoare pentru paşi
larva ei continua să se târască pe pereţii proaspăt văruiţi
trăgând după sine centrul galaxiei din care
am bricolat un şemineu de malachit
aveam în faţă un lan de porumb în care
s-au pitit muşuroaiele zilelor cu ochi de şofran fraged
cârtiţa nopţii ne urmărea din depărtare cum parcurgeam poticnit
cărarea, cum boncăluiam cu bastoanele albe în aerul lăcuit
făcând să explodeze turte de flori din care
cerşetorii îşi împleteau apoi evantaie şi pălării
dintr-un mac silenţios ca un vis
a răsărit dragostea noastră pentru uşile deschise
după ce ajungeam în inima lanului de porumb
îngenuncheam vlăguiţi în faţa uşilor ce se deschideau
vraişte din toate părţile
dezvelind pereţii proaspăt văruiţi
pe care cineva pictase în grabă lanuri de lumânări arzând

## cântec de îmblânzit inima portocalului

nu mă încumet nici azi
să îmblânzesc legile lumii
cocorii sparg crivăţul cu ciocul pentru a săruta inima portocalilor
eu stau în deznădejde ca-ntr-o albăstrea
tu ai dreptul să călătoreşti gratuit până la marginea jocului
eu mă bucur că am ochi albaştri
tu asculţi cântecul coasei secerându-ne norocul
eu aduc cocorii aproape de zdreanţa chindiei
tu îi împrăştii departe de neauzire
azi-noapte ne-a murit în braţe carul mare
eu i-am închis cu buzele uscate ochii de nufăr
tu i-ai scrijelit numele pe inima unui portocal nenăscut

## impromptu cu făcătoarea de minuni dragoste

important este ca şirul paşilor noştri să nu se întrerupă niciodată
cum bulboanele de fân proaspăt cosit ce deapănă povestea verii
pe marginea drumului puii de căprioară să-şi înnoade
boturile în sfârcul bulgărelui de sare cu care peştera verii îi satură matern
miezul de salcie să-mi dezlege sânii de legătura lor misterioasă
cu patul curat al sângelui tău miezul de salcie să-mi calce
moartea pre moarte cu un acoperământ de paşi tineri
încerc să alunec pe şirul paşilor noştri aşa cum coboram
în copilărie dealul îngheţat spre casa bunicilor aşa cum descălecam
cu şfichiuitul nuielei de alun din aerul tare al sângelui tău
aşa cum ne descreşte vocea citind poemele direct
pe roua cu care ziua noastră explodează exact în miezul lucrurilor
nesfârşit este şirul paşilor noştri poticniţi cu care traversăm
strâmtoarea lumilor din bulboane de fân proaspăt cosit,
mi-ai desenat pe coapse un fluviu la malul căruia
miezul de salcie închipuie al lucrurilor acoperământ
al lucrurilor acoperământ al lucrurilor acoperământ

## poem cu doamne fierbinţi, domnişoare fierbinţi şi domni la fel de fierbinţi

astfel te pierzi în mulţimea de pe trotuarul de la *Nestor*
cum se furişează printre lucrurile mele răvăşite
pisica Tzunamy oamenii te privesc fără să te vadă
prin umbra ta se perindă domnii ce vor păşi solemn pe uşa
hotelului, domnişoarele ieşite la agăţat bărbaţi cu bani, doamne
ce se grăbesc spre *Ateneul Român* să simtă muzica direct pe pleoapele
bine fardate dar tu te pierzi în mulţimea de pe trotuar
cum pe obrazul prundişului încins linia molatecă a unui piton
în urma ta un acordeonist recompune din fabula muzichiei
atmosfera micului paris cu p mic de la *pepita punctuaţiei*
deschizând deasupra realului o umbrelă sonoră ponosită
de atunci terasele s-au golit de băutorii de bere
iar tu ţi-ai uitat pe tăblia mesei răcoarea nedisimulată a zâmbetului
un poem singur în carne şi oase înfioară mulţimea
doamnele fierbinţi, domnişoarele fierbinţi, domnii fierbinţi
grăbiţi ei trec pe trotuarul de la *Nestor,* cel atât de îngust şi adânc

## 8 martie 2002

### glassala

mereu cu un pas înaintea furtunii,
am ajuns la limanul phanopeei epuizaţi de mistica lingvistică,
ne-am aşezat pe scaune ce pluteau la doi metri deasupra
imaginarului psihologic şi am început să numărăm prizonierii lui Hugo
Ball fredonând Gadjama bimberi glassala
degetele tale muiate-n foc răsfirau continente ciobite pe umerii
unei femei oarecare în timp ce pe pieptul alteia pipăiau
zgrunţuroasele terminaţii ale unei nopţi ratate
alte femei aşteptau la rând să fie remarcate rememorate
reinventate refolosite recalculate resuscitate resemnate
restituite recunoscute restaurate ruinate rostogolite racordate
la reţeaua de desemantizare a limanului phanopeei
şiruri nesfârşite de femei aşteptau ceva de la tine
aşa cum se perindau prin faţa ta deschizând gura şi scoţând limba
pe care îşi scriseseră cu mândrie câte un motto,
dar mereu cu un pas înaintea furtunii, plutind în
insuportabila poluare fonică a cuvintelor ca-ntr-un
lichid amniotic expirat, tu te încolăceai în jurul câtorva consoane
şi cântai glassala, numărând ostaticii şi privindu-mă intens

## discurs de spulberat consistenţa realului

şi dacă relaţia noastră cu lumea este imaginară? te-ai trezit
că-mi declari tu astăzi pe la cinci dimineaţa –
tavanul camerei noastre se ondulase ca o bărbie dublă,
becul din colţul absenţelor clipea nedumerit,
patul nostru devenise o jumătate de piersică în care trudeau
pe o dimensiune anagramatică doi viermi,
unul altuia ne întreţineam un foc moderat în vecinătatea
rafturilor cu dicţionare,
unul celuilalt ne ţeseam cu zgârcenie cuvinte din lână decolorată,
ne înveleam cu o nouă piele vegetală de poem,
ne delimitam de o exterioritate din zona arctică a ideilor şi nu
mai aveam timp decât pentru a dizolva culoarea daimonului în vid,
noi cultivam cu grijă florile de gheaţă din fereastră
pentru a crea noi locuri de muncă grădinarilor
şi dacă relaţia noastră cu lumea este imaginară?
şi dacă lumea nu se mai poate acorda, întocmai cu
un pian edentat?
şi dacă noi nu adăugăm nimic descreşterii?
(dar tu te grăbeai să ajungi la timp la universitate
pentru cursul de retorică de vineri şi pentru încă
ceva ce aduce a desăvârşită insesizabilă taină)

## 9 martie 2002

### colind pentru poarta cea îngustă

cu scintilaţii de umoare transgresivă
zilele mi se desprind de retină –
crini neoplazici ai îngândurării oglindite,
mă adun în mine însămi împuţinată –
e vremea să repet colindul pentru poarta cea îngustă
cântând cu voce mică un scâncet pentru căuşul palmelor,
mă risipesc în toate cele privind –
cum trec bărbaţii în zori pe pod
agăţaţi de cablurile electrice ale oraşului
scuipând în râu coji de seminţe şi fum
cum se deşiră şapte biserici de beton
pe necunoscuta hemisferă a cartierului
ce nu poate suporta frumuseţea
cum se apropie de mine în şuviţe firave ce despică lumina în surcele
tinere femei îngândurate
ce părăsesc cafeneaua cu o falsă grabă

## psihodramă cu patru fraülein pe metereze

doamnei Carmen Antonovici

noaptea mă surprinde cu faţa la zidul Berlinului
ca un gardian ce-mi pipăie anatomia lasciv
convins că toate liniile sunt la locul lor haotice şi totuşi
ceva mai poate sta ascuns în însăşi încordarea ştiutului
stăm patru fraulein pe metereze
cu gâturile strivind dantelăria de fier forjat şi
cu un picior în aer pentru ca trecătorii să creadă că
între noi şi restul lumii nu ar mai fi decât un pas
noi dăm seara bună liftierului ce aduce pe tavă
amintiri din copilăriile despre care nu mai aveam habar
pentru că recursul la oligoelemente ţine de o anume
vitrifiere a cortexului nerecognoscibil
dintr-o dată a devenit importantă pentru futurologi
paradigma cu felul în care dădeai cândva târcoale trupului mamei
în stare de criză puerperală tu
în stare de diluant psihopatologic ea
da, mai ştiu mirosul încins al torsului mamei
de care mă lipeam pentru a scăpa de zgârietura piezişă a
întâiului bărbat mai ştiu foşnetul sec al picioarelor
ei uscate între care mă ascundeam să nu mă afle mâna
ce-mi pipăise genunchii prea lucioşi mai aud cum
se ciocneau cu sunet de zefir coastele mamei de dinţii mei
mărunţi între care se măcina spaima că o umbră
mult prea mare îmi va acroşa aripile de libelulă
celelalte fraulein relatează şi ele că se piteau adesea în clarobscurul
indus de gestaţie în jurul burţilor materne acolo unde preaplinul
cărnii începe să se reverse după treizeci şi de ani
sau că împungeau axilele mamei cu fontanelele de unde groaza
ţâşnea în jeturi groase ori povestesc înfiorate
cum îşi strecurau palmele umede pe sub pânza ce se odihnea
pe relieful de vulcan activ al sânilor materni aflaţi în necontenită ruminaţie,
cerşind de la acest unghi un spor de securitate biologică,
atunci când deveniseră ele însele un catarg de feminitate
de al cărei miros se răstigneau lacomii culegători de flori
cu faţa la zidul Berlinului stăteam, cu gâturile strivind ale nopţii
arabescuri de fier forjat şi cu un picior în aer

(ezitând să păşim pe trotuarul aerian dintre două toposuri labile),
în psihodrama cu cele patru fraulein împăturind neglijent hlamida
subrealului şi aruncând-o peste parapetul mult prea înalt

## 10 martie 2002

### şi Dumnezeu a creat apoi suprarealul

doamnei Constanţa Buzea

multă vreme l-am căutat pe Dumnezeu prea aproape de mine
într-o prisacă unde albinele polenizau tuleiele îngerilor cu plumb
mi-am schimbat pielea poemelor cu una mai leneşă,
am învăţat să creez tensiuni incipiente între cuvinte ca
între partenerii întâmplători de dragoste ce nu se ating,
am pus în relaţie de contiguitate texte cărora istoria
grafologiei le prezisese un viitor cvasidisjunctiv aşa cum
se înşiruie pe aceeaşi traiectorie teoretică bizare consecutive
miezuri ale lucrurilor,
am mers în vârful picioarelor până la linia orizontului fredonând
o arie celestă de Kitaro şi m-am lăudat apoi că la capătul lumii
e chiar capătul lumilor unde preţurile camerelor de
hotel sunt mult mai convenabile,
am început să-mi dezosez strigătul prin care
umpleam nopţile oţelăriei cu ciorchini de angoasă,
m-am prins în horă cu dansatorii greci
strivind cu călcâiul la fiecare pas câte o stea căzătoare,
mi-am răsucit rânjetul pe dos ca pe un ciorap murdar
de lână ce camuflează în talpă frigurosul ecuator al vieţii
dar eram prea aproape de mine şi mestecam în fiecare zi
lujerul de cucută al sinelui iresponsibil
înghiţindu-mi memoria picătură cu picătură
până ce mi-a crescut pe cerul gurii un sfârc ce-mi
hrănea agonia cu spurcata licoare a interogaţiei retorice
şi Dumnezeu a creat apoi suprarealul lăsându-mă liberă
în acest pampas edenizator, liberă să încerc, liberă să zbor,
liberă să fug, liberă să urlu, liberă să tremur,
liberă să înnebunesc, liberă să râd, liberă să salivez,
liberă să rostesc, liberă să dizloc, liberă să tac, liberă să nasc,
liberă să văd, liberă să-mi rotunjesc coapsele,
liberă să-mi adun strălucind rămăşiţele
între două valve pe promontoriul unui sex al cunoaşterii culpabile
ca loc geometric al tuturor proiecţiilor mele despre El
aşa petrecându-mi eu veşnicia recentă în torpoare,
cu ochii pe ceas şi adulmecându-L,
un cal roşu îşi soarbe jăraticul direct de pe buzele mele de ceramică

în timp ce aud cum se desface-n mine botul mugurelui de alun
cum ochiul hipermetrop al liniştii

## 11 martie 2002

### din pământ afânat de rumoarea unui cântec

tânjesc să ating cu porţelanul călcâiului
pământul afânat de rumoarea unui cântec pentru pian
şi să joc *şotronul* percutând la infinit alveola unui mi bemol
ca un nerv în cochilia dintelui cariat
îmi place să-mi pipăie nervurile braţelor
privirea mirilor zburători ai lui Chagall,
acei flamboyanţi roboţi erotici polenizatori pe care
mi-i culcă vântul în jurul gâtului în anotimpul albastru
îmi place să simt globulele orange ale sunetului de tubă
cum îmi diluează sângele din vârful falangelor,
ducând mai departe muzica precum un râu ce-şi poartă
în amonte icrele de nisetru către inima fecundabilă a izvorului,
eu sunt doar o particulă a estetosferei şi port în mine forţa gravitaţională
a artei ca pe un ovar ce aşteaptă în fiecare clipă
un alt principiu generator al foamei de stimuli

## homo-erotic art

mergând pe jos pe Calea Victoriei, am observat cu coada ochiului
că există bărbaţi în care a difuzat suficientă feminitate
cât purpuriul emanat de traiectoria celor patru scări
în colimaçon de la Ateneu
opinia despre propria identitate sexuală le este accelerată centripet
pe măsură ce ei urcă spre balcoane tatonându-şi cu degetul
marmura din miezul dezvelit al buzelor răsfrânte
aşezându-se cu faţa în sus pe muşchiul gros de fag, ei desluşesc
muzica pădurii cu un sunet ceva mai mic decât al unui Stradivarius
şi primesc nemişcaţi apăsarea muşuroaielor din cer
ca pe un gest de posesiune adresată unghiurilor largi ale trupului
pe la jumătatea concertului, după prima pauză, am observat din
greşeală că există bărbaţi care îşi încalecă isteric scaunul de orchestră,
cu zvâcnetul cu care pocnesc din şolduri precupeţele,
înfigându-şi languros bărbia în convexităţile cu care
instrumentele muzicale lungi străpung celelalte forme polifonice,
cu partitura deschisă şi genunchii tremurând de încordare
ei aşteaptă voluptoasa răzvrătire a baghetei dirijând imaginar, bunăoară,
balada pentru violoncel şi orchestră de Paul Constantinescu

## poemul perfectei claustrofobii

lui Nicolae Manolescu

vei căuta răcoarea lângă şemineul de malachit într-o seară ce se naşte
greu pe cuperoza istovirii vei visa că eşti cuprinsă de braţele
cu care brazii nu mângâie decât ursoaice jelindu-şi puii împuşcaţi,
pisica albă îşi va lipi urechea de vocea lui Ovidiu Iuliu Moldovan pitită
ca o bombă în cutia radioului şi vei şti că aşa începe poemul
despre fragilul miez al neştiutului atunci când o femeie
spintecă ţeasta asfaltului cu sunetul ascuţit al tocurilor înalte
ea venea de la florărie, legănând în braţe o garoafă înfiptă într-o
căpăţână de salată din buzunare îi răsăreau
ochii de stibină ai panseluţelor cu viaţă scurtă între sâni,
un iris risipea glacial aşchii ce-i străbăteau carnea cum elitrele
de libelulă apa chihlimbarului toată această prea-vie jardinieră
ce psihosomatiza emoţia cu care florile se agaţă de impresiunea
parfumului de femeie nu se proptea în asfalt decât prin vârfurile
tocurilor înalte cu care picioarele ei elastice de dansatoare pe spini
frământau aluatul fraged al aerului fierbinte din privirile trecătorilor
bărbaţii se uitau la minune înfruptându-se din ea ca nişte hoţi ce profită
de zăpăceala unui cutremur fiecare dorea să-şi potcovească
nărăvaşul cal cu metalul aerospaţial ce îmbrăca paşii acestei femei
cu flori proaspete culese din adâncul unui gheţar ei se îmbulzeau
să-şi facă loc pe traiectoria elegantă cu care coapsele învelite-n
ghirlande de bujori înaintau spre bulevard frecându-şi petalele,
apoi se uitau neputincioşi cum se ridică un abur abia ghicit din fiecare
mică adâncitură cu care tocurile femeii percutaseră asfaltul şi,
alergând să sărute acel bănuţ, se împiedicau de ochii de panseluţă
cu viaţă scurtă presăraţi neglijent în jur şi se lungeau la picioarele
madonei florale ea nu avea habar de aceste mătănii
în serie, ducând la buze cărnoasa tulipă neagră şi ştergându-şi apoi
fruntea cu şfichiuitul unei nuiele desfrunzite de nuc
în urma acelei femei, pe trotuar, seara se aduna în sine cum ceara la baza
lumânării magazinele îşi pierdeau unul câte unul
clienţii care acum se îmbulzeau să culeagă flori pe care i le puteau
prinde ei în părul despletit bărbaţii desfăceau cu de-a sila petalele
florii soarelui pentru a bricola umbreluţe cu care, ceafa frumoasei de ar
fi atins, ar fi putut să o înfioreze maşinile nu mai claxonau
pentru ca singurul sunet care se înălţa deasupra cartierului să fie

doar ţiuitul chemător al tocurilor ei înalte, cu al cărui timbru polisemantic
fiecare bărbat se simţea inspirat să facă o conversaţie de neuitat, cu
multe cuvinte rare, poate neologisme pe ici pe colo, poate ultima
conversaţie lumina se concentra deja doar în
cătuşele gleznelor ei de sidef ce se grăbeau să dispară
pe o stradă întunecată în acea matrice ecoul
glisa cum într-o gură roşie o înghiţitură de vin fără memorie
vei ajunge acasă într-o odaie cu miros de răchită abia înflorită,
vei căuta răcoarea şemineului de malachit, înconjurând de trei ori
cu degetele verdele sepalelor de dreţe vei visa că eşti
cuprinsă de braţele ursoaicei care şi-a uitat durerea în lemnul
portocaliu al bradului tânăr pisica albă îşi va lipi
urechea de vocea lui Marcel Iureş pitită ca o bombă în cutia radioului,
vei şti că aşa începe poemul perfectei claustrofobii
când madona florală striveşte cu tălpile goale florile din covor

## 13 martie 2002

### ay, ea aude freamăt de frunziş în declinul iernii

o văd cum îşi lipeşte obrazul de aburul cafelei
liniile camuflate ale feţei se dizolvă în atenţia cu care ea
completează spaţiile albe ale unei coli de hârtie întinsă pe masă,
ţiganca scrie o scrisoare mai mult cu vârful limbii
ce sangvinează ritmic creionul chimic,
în faţa ei câţiva copii se freacă de scaunele de metal
trăgând de fusta roşie ce îi acoperă pe toţi ca o ciupercă
otrăvitoare la o adică, dimineaţa se strecoară printre
petele de salivă întinse pe ogorul hârtiei cu vârful bont de creion,
cineva goneşte afară fluturii din cofetărie agitând prin aer
un obiect cultural pulsatil invocând *mâna chinezului*,
natura se simplifică mult, în ţigănie nu cresc flori de gheaţă
pentru că nici geamuri nu sunt singurele ferestre
ale caselor sunt ochiul drept al ţigăncii şi câteodată
cel stâng ea îşi apasă orbitele de cenuşă
până ce, ca dintr-un ghioc, aude suind freamăt de frunziş
în declinul iernii ay, cântecul lui Lorca se înfiripă
din vârful de amnar al degetelor pulsatile
ay, *din freamăt de frunziş în declinul iernii se înfiripă ea*

### cu mult înaintea a ceea ce avea să urmeze

uneori mi se pare că făpturi cu aer hieratic
mici Buddha de colecţie
se răstignesc pe sârmele de înaltă tensiune
(şi norii se enervează în felul lor)
în acele momente îmi sare de pe cap
jobenul şi spun vizitiului să mâne caii la trap
până la Lăptăria lui Enache
(din pudoare, fac play-back la muzica lui Billy Holiday)
strângând la piept cutia contrabasului, vizitiul meu şi-a dat
duhul convins că biciul nu-i arcuş
(era cu mult înaintea a ceea ce avea să urmeze)

## 15 martie 2002

### o linie ce se hrăneşte din ea însăşi, eu

ah, cu mâinile ei bătrâne, luna îmi pipăie gâtul şi lobii urechilor
nasul acvilin şi firele de puf de pe obraz
desenând pe perete o linie ce se hrăneşte din ea însăşi
eu
şi aştept să mi se devoaleze respiraţia să-mi umplu alveolele
cu spaţiile goale dintre gările arhipline în care persoane
necunoscute extrag rădăcina pătrată din probabilitatea de
a nu ajunge la timp la originea lucrurilor
eu
şi luna mi se tatuează singură pe piept din impresiunile
cu care se voalează zerourile –
îi iau mâinile bătrâne în palme şi i le masez –
ah, linia mea se hrăneşte din ea însăşi
jumătatea plină a vidului transparent

## sunetele moi ale captivităţii

Donei şi lui Ilie Mihuţ, într-un exarhat australian
de dragoste românească

ceea ce rămâne în urma unei zilei strălucitoare
este o oboseală strălucitoare
aşezată în linii ascuţite pe un obraz strălucitor
ce reflectă negativul nevoii de sine –
la fel cum femeia magnetică îşi contractă în muşchiul puber
al inimii toate circumvoluţiunile aurei
transformându-se în schiţă de zeppelin
zburam pe deasupra tuturor eventualităţilor
zburam printre picioarele umflate cu care podul ceresc
striveşte fasciile pământului
zburam între oraşe ce ţintuiesc natura umană în
exoftalmia maşinii de prăbuşit în timp real
zburam între straturi de rarefiere de unde se vede foarte limpede
cum globii oculari ai morţilor dilată pupila realului
până dincolo de voinţa reprezentării
vagabondam prin limbajul grav al subcerescului adunând în
pulpele mele vlăguite tot acidul lactic cu care asanele tranchilizante
îşi demantelează levitaţia
efectuam un zbor de antrenament de la starea de implozie
a sinelui la cea de detentă în urma căreia, aseară,
nemaiamintindu-mi la ce putere trebuia să mă ridic pentru
a reveni în mine mai uşoară cu un vis,
mi-am pus strălucitoarea oboseală sub cap şi
pe această pernă mi-am zămislit sunetele moi ale captivităţii

## 17 martie 2002

### sub o boltă de verdeaţă

cu o trompetă în fa ce perforează vămile văzduhului
un om trezit pe jumătate
nu-i decât ploaie
nu-i decât ploaie din indiile galante
nu-i decât ploaie şi acel Dumnezeu trucat
ce mi-a închis lumina sub pleoape
e un fel de a zice că privesc cum
mi se întoarce în buric zgomotul cu care
inima mamei îmi trezea din letargie sinele
eu văd
eu văd cum şarpele ombilical mi se desprinde de talie
o piele sonoră mă îmbracă în
boltă de verdeaţă
inima mamei vehiculând ipoteza
că sinele meu perforează vămile văzduhului
e un fel de a crede că aud sub pleoape
bolta de verdeaţă sfărâmând vămile adâncului
nu-i decât ploaia
nu-i decât ploaia din indiile galante
nu-i decât ploaia şi acel Dumnezeu trucat
dintr-un om trezit pe jumătatea cealaltă

# 18 martie 2002

## săpând un vad pentru apa trufaşă a fetişurilor

azi-noapte, femeile de la închisoarea pentru femei şi-au înfipt urletul
în pământ ca pe un par şi cu acest val nou de palisade au
înconjurat dormitoarele princiare în care somnul escalada pereţii
ca un gândac leneş
părea să fie o grevă diafană sau o filă sângeroasă din istoria criptoironiei
dar unii martori au pariat pe zece mii de lei că nu e decât un nou
curent literar subversiv
primele notiuni de iconoclastie penitenciară au apărut în graffiti
pe zidurile dinspre nord, cărbunele roşu era invenţia puşcăriaşelor,
crescuse din unghiile lor roase cu care zgâriaseră inutil muşchii
ce tencuiau simbolurile puterii
se spune că femeile captive plâng mai mult decât celelalte dar nu
este decât impresie, femeile plâng mai mult în prezenţa bărbaţilor iar
adevărata lor captivitate începe în menajeria cu adami donjuanizaţi
acolo unde se zămislesc şi frescele cu îngeri din cărbune roşu
femeile ce nu primiseră nicicând vreo scrisoare s-au dispus pe două
rânduri ca un alai de nuntă şi fluturau deasupra smochinilor
lame de cuţit ce învăţau să scrie pe clorofila unei eclipse de lună
virginele eterne şi fetele ce se grăbiseră la măritiş
îşi desenau pe cranii rase schiţe de memorii anticipative,
laolaltă cu acele mame neîndurerate
de care copiii se desprinseseră precum fitilul vechi de o candelă uscată
ghemuite pe zidurile de marmură roşie, femeile cu efigie se prelingeau
printre craterele ideogramelor holocauste ca nişte borne ce marchează teritoriile
cucerite, dar bombăneau fără încetare că nu un steag ar fi trebuit înfipt în
catargul de pe lună, ci un uter de pământeancă în al cărui golf
acostează mereu hidriile colonizatoare
între miile de femei captive, una era cu desăvârşire femeia captivă liberă,
umbra ei creştea într-un beci printre staminele mucegaiului proaspăt,
era o femelă de laborator cu al cărei nămol bărbaţii se ung pe părţile bolnave
ale civilizaţiei şi apoi se împachetează bine să nu-i tragă
curentul
azi-noapte nu a fost noapte femeile de la închisoarea pentru
femei au încercuit cu palisade de larice un topos în care genunchii
lor de ivoriu sapă un vad pentru apa trufaşă a fetişurilor

## zilele cu poesis

se dedică Mariei Cazan

zilele poesiei se pot transforma în poduri de hârtie
în aripi cu care vulturii deschid ochii dezmierdători ai câmpiei
în nemărginite talazuri ce îmbracă oasele bătrâne ale corăbiilor
*zilele cu poesis pot fi ultimele zile*
să ies într-o seară din cafeneaua răsfirată de-a lungul plajei
aşteptând ecoul poesiei să-mi dea târcoale ca un câine bătrân
să plec departe călcând pe carnea spinilor roşii
să încerc să dau un nume bătrânului meu câine şi
să-i spun Poesis
*zilele cu poesis pot fi ultimele zile*
să mă întorc cu faţa la zidul pe care creşte feriga neagră
a cuvintelor şi
să continuu să merg
lăsând în urmă calea spinilor roşii
*zilele cu poesis pot fi ultimele zile*

# 19 martie 2002

## culoarea pe care o poartă hoinarii

după o vreme am ştiut că timpul ce mi s-a dat îmi transformă
retina într-o dermă a arşiţei trecutul a devenit ceva
neverosimil care mă simplifică fragmente din mine se vând
în talciocul de la marginea oraşului alte bucăţi se rup de pe
stâncile ce aflorează de-a lungul alpilor dinarici mai sunt şi piese furate
în care se învelesc criticii literari le recunosc după
culoarea pe care o poartă de obicei hoinarii le răscumpăr
iar şi iar pe cioburi de micaşist mai târziu se va şti
ce risipitoare am fost călătorind prin vreme fără nici
o circumscriere în arhiva eului nelumeasca lume înlumită
m-a aşezat ca pe un indicator la marginea arşiţei
... după o vreme am traversat pe partea cealaltă şi
mi-am văzut liniştită de drum

## şi tot nu ştiam cine e

doamnei Constanţa Buzea

moartea venea când frământam pâinea albă a visului
în castelul de apă al unui oraş bombardat din Bosnia
moartea venea când căram nisipul în pumni ca pe o durere de dinţi
şi îl aruncam în ochii soldaţilor ce urlau un bocet de dragoste
moartea venea când păşeam pe turlele bisericilor de lemn
îmbrăcată în roba de rumoare a unei chilii de spovedanie
moartea venea când spălam rochia de mireasă a bunicii
şi o donam muzeului de artă întâmplătoare
moartea venea când mă întindeam ca un arhipelag sub cearceaf
pipăind sub cocoaşele nopţii viermele de dinainte de apostază
moartea venea când beam vâscul din călimară
desenând apoi cu limba pe cerul gurii alte inele în jurul lui Saturn
moartea venea când cream o înrâurire asupra mea însămi
potrivindu-mi ceasul să-mi fure din fiecare zi restanţele la raţia de mântuire
moartea venea când mă codeam să-mi revin în suflet
ghemuită în privirea care deznoadă maţele îndoielii şi le umple cu cuie
moartea venea când netezeam cu palmele ude o masă de brad
pe care îmi dormeam somnul de frumuseţe al ipohondriei
moartea venea când săpam în grădină un puţ din care prunii beau apă
ca o cireadă ce mătură cerul cu cozile logodite
moartea venea când tatuam crizanteme mov pe pleoapele mamei
de pe care se desprindeau filele unui alt calendar
moartea venea când răsuceam pe deget o şuviţă sărată de lună şi
introduceam prin acest inel nordul unei busole incaşe
moartea venea când îmi desenam sprâncene noi pe masca de ceremonie
intensificându-mi tonalitatea discursului vizual la maturitate
moartea venea când strângeam de pe jos buletinele de vot din celălalt an
laolaltă cu penele de gâscă scuturate din pernele bătrânilor de la azil
moartea venea când îmi încingeam talia cu o cataramă de bronz
lăsându-mi şoldurile libere să caute un ritm de descumpănire
moartea venea când îmi puneam o dorinţă nepotrivită din zona sacrificială
evitând să-mi aşez mătasea gâtului pe seducătoarea ghilotină rece
moartea venea când stăteam culcată cu faţa în jos pe un pod
pe sub care treceau şalupele de staniol ale fostelor glorii
moartea venea când călătoream fără bilet în acceleratul Timişoara – Iaşi
unde pândeam lângă geam zvârcolirea muntelui în laţurile celor

douăsprezece tuneluri
moartea venea când silabiseam cu economie intuiţia pământului văzător
împărţindu-i frăţeşte braţele cu pescuitorii de caracatiţe
moartea venea când stăteam într-un picior deasupra aglomeraţiei
şi număram anii de bejenie de după care paşii nu mai măsoară distanţe
moartea venea când îmi pipăiam hârtia îngălbenită a abdomenului
pe care mâini grăbite au desenat nervuri de chiparoşi
moartea venea când discutam despre vremea ploioasă
cu o vecină al cărei soţ se mutase cu cactuşi cu tot în Grecia
moartea venea când mă sărutam cu un necunoscut în maşină
apăsând din greşeală pe pedala acceleraţiei
moartea venea când spălam geamurile de la Intercontinental
cocoţată pe o schelă alături de regizorii aflaţi în grevă la Teatrul Naţional
moartea venea când stăteam la taifas cu prizonierii de război
şi le povesteam cum este să fii captiv doar în ideile altora
moartea venea când căutam încă terrierul pierdut de Alice acum treizeci de ani,
ceea ce m-a făcut să descompun oraşul în poligoane de tir
moartea venea când aduceam vorba despre fostul meu iubit
şi plângeam într-o pungă de aurolac din care moliile ţâşneau ca o frişcă
moartea venea când alungam un fotograf indiscret de pe strada Londra
unde toate subsolurile dădeau într-o galerie de păpuşi erotice vii
moartea venea când mă priveam în oglindă ca pe un inel în trunchi de cedru
scrijelindu-mi peste riduri evanghelia unui papirus
moartea venea când căutam urme de călcâie pe limbă
gustând ceea ce rămâne dintr-o călătorie iniţiatică de dicţionar
moartea venea când muşcam dintr-o portocală necojită
a cărei pulpă mi se opunea cu sunete din muzica lui Prokofiev
moartea venea când îmi înveleam cu liane trupul uscat de vântul oceanic
ca pe un contrabas prin care răzbate sunetul de cocor
moartea venea când îmi acopeream sânii cu o caligrafie presimţită
de gheare ce scotocesc în nămol după larvele imaginarului
moartea venea când dirijam cu degetele traiectoria unei decompoziţii
prin care aerul se împletea în frânghii ce leagă mustangii de orbitele planetare
în fiecare zi mă ajungea din urmă o femeie ce ducea la piaţă douăsprezece
ouă într-un coş ea îmi adâncea cearcănele într-o ciutură de antracit
în care se zbătea un peşte învelit într-o mănuşă chirurgicală,
cele douăsprezece ouă se ciocneau cu zgomot de pahare de cristal din care exploda
un anotimp al demineralizării
în timp ce femeia îşi lepăda pe stradă din mers douăsprezece miezuri de fluier,
îi respiram în treacăt umbra şi mi-o puneam în dreptul buzelor
ca pe un deget care descrie fobia de sunete
şi tot nu ştiam cine e

## 20 martie 2002

### la ceas la Universitate

când mă întâlnesc cu mirele meu la Ceas la Universitate
încep să cred că traversez braţul Chilia într-o lotcă
ce mi se lipeşte de coapse ca un voal de ulm
orele alunecă pe fundul deltei împleticindu-se cum cârceii de viţă
de-a lungul paşilor noştri ce coboară spre miezul nifesima
atingem cu piepturile spongioase liniile de metrou
apoi muşcăm fiecare din inima celuilalt bucăţi groase de plaur
parcurgând restul drumului călare pe coama unui pelican
cuvintele ne îndepărtează de zgomotul de cireadă
cu care începe să se ţeasă în jurul nostru acea nelinişte ce
precede formarea unui legământ
atent la o pronunţie foarte îngrijită a sunetelor reci,
mirele meu îmi arată cum vine anotimpul când
arţarii dau în stacojiul de brocart princiar

## doctorul nu-mi mai spune nimic

lui Ion Beldeanu, inventatorul „Glontelui de cucută"

de ieri ştiu că port în piept un glonte de mătrăgună,
el mi-a sfredelit arcada sternului oprindu-se pe frânghia carotidei
ca un liliac înşurubat într-un tub de neon
acum suntem două entităţi care stăm la coadă la cabinetul medical,
eu şi glontele, desigur
doctorul şi-a lipit urechea metalică de burduful toracelui
ascultându-mi vocea interioară,
ascultând şi glasul ruginit al glontelui, desigur
vocea mea se desfăcea în cupe voluptoase
ce pun surdină îndeobşte gălăgiei sânilor,
glontele cerea cu scârţâit de greier
să fie lăsat în pace pe miriştea alveolară
de la acea ascultaţie
doctorul nu mi-a mai spus nimic privind relaţia lui cu realul
dar eu îl aud cum se strecoară noaptea pe terasa mea pe furiş
pentru a consuma o oră şi jumătate de muzică de greier

## ceva ce se aude uneori pe fereastra deschisă

spitalul de la Burdujeni s-a umplut de bolnavi care
crezând că nimănui nu-i pasă de femeile cu nimb
vorbesc cu zveltele cabine telefonice ba chiar le strâng
în braţe cu o ciupitură uşoară
primul s-a îndrăgostit de o cabină telefonică
un sticlar cu obrajii umflaţi tocmai o suna pe iubita
lui din Obcini când şi-a dat seama că el stă la cald
pe divanul unei femei de sticlă pe care mai încap şi
nişte trandafiri din plastic grozav îi mai plăcea
să fie iubit aşa
apoi s-a îndrăgostit de o cabină telefonică un
pădurar deprins să vorbească mult cu lemnul blond
el tocmai îi telefona iubitei lui din Obcini când
şi-a dat seama că stă pe divanul unei femei de cherestea
pe care mai încap şi nişte cetini de molid grozav
îi mai plăcea să fie iubit aşa
apoi s-au îndrăgostit de o cabină telefonică un
pescar deprins să pipăie apa un
călugăr deprins să suduie sfinţii un
croitor deprins să îmbrace şoldurile convexe în terminologii
primitorul spital i-a adăpostit pe toţi îndrăgostiţii
timp de un sezon complet
oferindu-le convorbiri gratuite şi sticlă de jur împrejur
grozav le mai plăcea să fie iubiţi aşa
capitolul următor de psihiatrie
îl vor scrie îndrăgostiţii de telefonie celulară
în timp ce noi ne vom gândi la altceva
care se aude din când în când pe fereastra deschisă
printr-un timpan aproape virgin

## dar ce trahee

mă chemau violonistele de la orchestra radioului
să le masez cu tătănească vârfurile degetelor
şi eu mă duceam
mă chemau surorile din tura de noapte
să le sterilizez melancolia cu care bolnavii pătează cearceafurile
şi eu nu spuneam nu
mă chemau actriţele de la Mic
să le joc o relaţie violentă cu mine însămi
şi mă grăbeam într-acolo
mă chemau şoferiţele de taxi de pe Cielo
să le arăt cum se intră într-a treia când ai tâmplele cărunte
şi mă duceam bucuroasă
mă chemau bucătăresele de la Capşa
să le ung peştii cu şofran
şi nu spuneam nu
numai până la vecina mea pictoriţa de la patru
care mă rugase să-i întind pânzele cu ulei
nu m-am dus, oh, nu m-am dus
şi vocea ei lăsa un zgomot de funie pe trahee
dar ce trahee

## din solzi apatici de discontinuitate

lui Alexandru Dohi

îmi număr pretendenţii la întâlniri interioare
ca pe nişte prieteni de mai târziu din purgatoriu
în fiecare seară ne aşezăm în jurul statuilor din parcul
Trei Bărboşi şi ne uităm la pietre cu privirea cu care
bărbaţii singuri desfac de pe obscuritatea mansardei
acoperişurile de unde răzbate ropotul de ploaie al feminităţii
ascultăm tandra rostogolire a remembrării pe alee
printre celelalte salamandre, când apare la orizont
coiful unui declamator de pohesie,
el le vorbeşte mult statuilor doar-doar va vedea
aburul desînsufleţirii lor deşurubându-se din axa sinelui
venit pe sus cu un vierme în cioc, sihastrul mă încuie în labirint
aşa simt că întâlnirea interioară are loc pe imensitatea
verde a unui pod de castel unde bărbaţii singuri desfac
de pe umerii unor femei însingurate
solzii apatici de discontinuitate

# 23 martie 2002

## l-am lăsat să mă îmbrace în penumbră

lui Johnny Răducanu

şi m-am trezit dintr-o dată în ţara
unde cuvintele-şi fac griji pentru tot felul de lucruri importante
cum ar fi
degetele încă neasigurate ale lui Johnny Răducanu
mirosul de femeie bătrână al marmurei
zgomotul răguşit al duminicii auzită printr-un master-voice
abia atunci m-am despărţit eu de vechii călăreţi danubieni
mi-am întors calul cu faţa la soare l-am jucat în toate
părţile i-am aşternut ovăz direct pe cultul nostalgiei
şi l-am lăsat să mă îmbrace în penumbră
târziu, din spasticitatea cuvintelor mi-am făcut un
nou principiu apotropaic
m-am legat cu lanţuri de mitologia vegetaţională
fluturând o eşarfă ca pe o stângâcie sadică
în fiecare an porneam la încurarea cailor
în timp ce din zborul lor fermenta o muzică arăpoaică
ce s-ar putea pipăi doar prin degetele lui Johnny Răducanu
dacă nu cumva aceste rădăcini de foc
nu vor fi fiind făcliile care sting blândeţea lumii
cu boturile cailor după gonire

## 25 martie 2002

### Chloe

La moartea doctorului Mihai Radu Petre<br>(la o zi după înmormântarea lui din 23 martie, peste oraş<br>ningea şi era un viscol ca de sfârşitul lumii...)

unul din motivele pentru care moartea e mută
este principiul lui Dumnezeu de a nu rupe hora cu ţâpurituri
aşezate pe masă printre celelalte feluri de mâncare
întrebările se încep cu înghiţituri mici, de aperitiv,
ca un text structurat pointillist,
sieşi început al sfârşitului
moartea este o anti-zână
preocupată doar de generarea liniei continue
cu care o creatură letargică se dezvoltă în noi pe nesimţite
luându-ne locul între timp
la urmă, vine o interogaţie ca o nouă modă
ce nu se vede,
mută, moartea dă cu bidineaua
pe faţa schimonosită a zidului prin care
se întrezăreşte un alt text

## gripa mea spaniolă

la capătul scării interioare de piatră din La Sagrada Familia
am păşit direct într-un abator unde am scris poesii pentru frisoane
le-am atârnat de cârlige cu capul în jos
privind cum se scurge sângele din inima cuvintelor spaniole
ştiusem că moartea feminină e o gingaşă localnică
în care oasele stau ca nişte legatto-uri pe un portativ de fandango
dar m-am trezit în braţele unui barbar
pentru care devenisem singura grădină suspendată din care
creşteau fibrele de bambus ale mâinilor pulsatile
publivoră, inima mea mare consumatoare de corrida cu
50 de miligrame de Bloxan zilnic
s-a aprins în obrajii unui negru ce tundea un urs de pluş
într-o vitrină alături, printre alte pomezi tradiţionale,
se vindea şi una de vindecat ieftin mortala gripă spaniolă

## minunea

se dedică Lyei Blumenfeld

sub temelia casei mele creşte muşchi din Calea Lactee
pivniţa e deja plină de stele ce se freacă de butoaiele cu vin
ca nişte femei îmbrăcate sumar într-un drapel
sub muşchiul din Calea Lactee
curge sângele albastru al pustnicului Kahmil din Oceanul Indian
astfel încât parterul casei mele miroase a nisip proaspăt râşnit şi
a perlă cu pielea sărată de evanghelist
prin micul Ocean Indian ce curge pe sub casa mea
eu văd uneori urmele paşilor
cu care Iisus va urca pe scara de argint până la mine
minune e viaţa mea aşteptându-L

## noroc că sunt poetă şi frumoasă

doamnei Angela Marinescu, în prelungire la al domniei sale
vers „umblu pe străzi bătrână şi poetă“...

– (apoem subversiv, ba chiar şi degeaba subversiv) –
am fost gonită din casa-mea-oraşul-meu-ţara-mea-sărăcia-mea
pentru că provocam avalanşe
şi ascultam la telefon noaptea cum vine primăvara în Australia
sau în alte lumi libere
mi-au luat
până şi tulpina din care
ca pe nişte unghii murdare
îmi rodeam marginile zilelor până la sânge
*să piară molia ce se hrăneşte cu propriul termen de garanţie,*
striga din plutonul de execuţie judecătoarea (d)'Ilie,
storcîndu-şi sîngele ochiului din eterna şi fascinanta Românie
acum locuiesc în aria corticală dreaptă
a unui personaj fără domiciliu şi fără cetăţenie
creat anume pentru mine
pentru a mă putea privi în oglinda spartă
noroc că sunt poetă şi frumoasă
la o adică, nu-mi pasă de ce-mi pasă

Suceava,
24 martie 2002

## voi muri mestecând ceară de cer

lui Riemer Haim, profesorul care m-a învăţat că
nu trăieşti decât atâta timp cât întrebi **de ce**

gândul că voi muri
mestecând deja ceară de cer
creşte în mine cu intensitatea unui copac
pe care nu-l priveşte nimeni înflorind
mă gândesc la necunoscutele prin care
ecuaţia traiectoriei mele îşi frânge hiperbola de un zid
şi încep să culeg de pe coada cometelor
fragii cu gust de interogaţie
de ce n-am adunat de pe streaşina dimineţii,
atunci când timpul părea un duhovnic fidel,
intonaţia isihastă cu care cuvintele îşi supravieţuiesc?
de ce am smuls prea devreme dintre dale de piatră
smocurile de iarbă polară
lăsând melancolia să roadă nestingherită pistilul stâncilor?
de ce m-am înclinat sub bolta uşilor greoaie
numărând de-a lungul firului orb de apă
cochiliile prin care memoria ne submineazǎ elanul?
de ce n-am înţeles ce-mi spuneau ochii mamei
când atinseseră temperatura icoanei
la răsăritul unei stele căzătoare?
de ce mă rog în fiecare zi pentru o moarte bună
când singura moarte care îmi lipseşte
este buna nebunie a egofiliei?
de ce mă agăţ cu imaginaţia de holograma tunelului
când prin acel halou de cuante impersonale
nu descreşte drumul până la vămile desăvârşirii?
de ce bat darabana cu degetele bătrâne în tejgheaua
de după care ţâşneşte fumul înecăcios
al gurilor ce trâmbiţă moartea poesiei?
de ce n-am atins din pudoare nota cea mai de sus a nervului
ce ne rescrie pe toţi cu caligrafie de seismograf
în cartea de murit a hedoniştilor
care hrănesc omenirea cu tulpini amare de păpădie?
de ce n-am aflat la timp că în sexul meu
mai creşte un sex şi încă unul şi aşa mai departe

până ce am devenit literă scrijelită pe un schit
alături de alte litere nepământene?
de ce nu m-am mulţumit să număr în fiecare zi
paşii adânci prin care am coborât neîncetat
de-a lungul unei ciuturi pline cu cioburi de oglindă?
de ce am plecat prea târziu de acasă
luând cu mine doar zestrea mirosului de gutui
din fotografiile de grup cu femei moarte?
de ce nu mi-am spălat în toate duminicile faţa
cu răcoarea incandescentă a rugăciunii
de a-mi vedea de veşnicia mea liniştită
ca de un petec de grădină zburătoare?
unde au stat ascunse pupilele prin care totul se vede altfel
dintr-o dată
şi de ce n-am ştiut până acum
să mă îndoiesc de mine după fiecare răsărit?

## 26 martie 2002

### fabula cu mezouza băutorului de bere

Parisul meu încape-ntr-un mezouza
*înfăşurat cât în meduză buza*
*peste-un bungeag marin din vulva abisală*
*lipit de-un poster pe-o vitrină goală*
*mirosul fetid de oraş al luminilor*
*ce se sting cu sfârâitul mucurilor de ţigară ieftină*
*chanelează până la mine patibulează*
*şi grozav mă deranjează*
susţinea deunăzi cineva care, zău, nu e francofon
dar suge berea printr-o ţeavă veche din bidon
în faţa unui public proletar de la depou
pe care praful stă sârmos ca fila pe birou
MORALA: păi ca să bagi Parisu–ntr-un mezouza
nu te-nţigli cum în meduză buza

## cu faţa la neant

tocmai când profesorul termină disertaţia
despre interdicţia incestului la cataleptici
se deschise cu faţa la neant o felie de perete
cât o fantă care putea fi şi uşă
şi baza ascunsă a modernităţii
şi sex de femeie gestantă
şi semn de gândire originală
elevii,
laolaltă cu toţi acei imbecili care stăteau
şi ei cu faţa la neant,
se ascunseră pe sub bănci
în gaură de şarpe
ori de-a dreptul în ei înşişi
nimeni nu dorea să-şi piardă
-ismele
canonul
maniera
virginitatea psihologică
şi alte câteva flori de colţ ce cresc într-o victimă
cu faţa la neant

## ceva din care oricum n-o să ieşi viu

singurătatea este o femeie frumoasă
cu un ochi de sticlă
prin care se vede un exarhat misticoid
se spune că ea este o femeie cu adevărat frumoasă
văzută prin ochiul de sticlă din care melcul secretă
încă o casă pentru puiul de frasin
singurătatea este într-adevăr acea femeie frumoasă
de al cărei ochi de sticlă nu te vei feri întotdeauna
ca de un soare umed ce pârjoleşte
până la ea se întinde mantaua de ploaie
a ochiului de sticlă,
ceva din care oricum n-o să ieşi viu

# (16 noiembrie 2000, Suceava)

## instantanee sub luna de sticlă fumegând cu un semiton mai sus

la moartea lui Laurenţiu Ulici

inexplicabila lună de sticlă
şi-a mutat boarfele cu un semiton mai sus
în casa flaşnetăresei
cu sunet de fierăstrău ea
s-a înfipt nesigură în
graduala ceremonie a obturării
cum cântecul mamei frământând cenuşă
pe lac ziua s-a întins la uscat
atrăgând în spectru rece pudoarea unui isihast
ochiul se desface ca o piele de femeie sub lună –
o pată pe continentul vechi
cu care se înveleşte somnul cărţilor de uitare
inexplicabila lună de sticlă s-a spart
în trasee de murmur verzicolar
valurile diluează privirea pescarului
pe ştergarul unui cer semitonal
un deget striveşte cuvântul ca pe un purece –
cărbunele pipăind strigătul foii de hârtie
ajunge la mal luna fumegând –
o cunună de spini pe capul unui înger

## 26 martie 2002

### Buna Vestire

el mă simte de la distanţă cum mă apropii de casă
după impresiunea pe care o lasă pe capetele zilei
mâinile mele frământând pâinea timpurie a fecioriei,
după felul în care apuc de coarne berbecii şi îi scutur
de promoroaca din preajma Bunei Vestiri,
după bucuria cu care îi deschid poarta ca pe
piepţii cămăşii şi îl privesc fără sfială
drept în faţă spunându-i că se vede foarte bine
cum vine primăvara din măruntaiele improvizaţiei
ca dintr-un zid unde marginile unei cicatrici se unesc
pe conturul misterului revelat
el îmi întinde pe felia de pâine măduva unui arbust
necunoscut scriind cu vârful cuţitului pe seminţele
de susan cuvântul philosophie de parcă urma să
devenim la rându-ne măduva altor arbuşti necunoscuţi
din care omenirea îşi extrage boabe de vifor
amândoi am zărit fibrele de oţel ce îmbracă aerul
din jurul a două fiinţe ce-şi locuiesc dihotomia
precum ştiuleţii de porumb mătasea fierbinte şi
n-am mai ştiut ce să facem cu fosforescenţa mâinilor
atunci când clipa să dialogăm prin linii frânte a sosit

## clovnul agresiv al nopţii

m-am iniţiat în ascuţirea sunetelor întâmplătoare
pe care noaptea le smulge femeilor când vine chiuind
rostogolindu-se printre case ca un clovn agresiv –
şi mărturisesc că ceea ce păteazā discursul cu echimoze
în noua sintaxă a elegiei nu este rotula zeilor
ci chiar studiul temeinic al durerii obligatorii
ce naşte un tainic relief al bucuriei strivite –
m-am târât printre fiare ce mi-au încercat cu dinţii
tăria oaselor fiecare por al pielii mele
a urlat măcar o dată un bocet de spintecare,
prin orice ungher al cavităţilor mi s-a plimbat
vârful de foc al cuţitului din fragmentara
anatomie mi s-au smuls picături de materie
care au fost etichetate ulterior drept ciorchini de cucută ori
râuri de miere, în funcţie de deversarea de masculin apetit
pentru taxinomie ce mi-a acoperit abdomenul
întotdeauna prea bombat
ca al unei femei etern fecundate
gata în orice clipă să umple plaja romantismului
cu jumătăţi de pepene roşu în care dorm bastarzii poesiei

## 27 martie 2002

### un bilet în plus

căutam un alt pretext pentru ivirea zorilor
– bunăoară negocierea unui bilet în plus la propria agonie –
când am început să zăresc pulberea de cineli
ce prelungea în jurul meu starea de *mine*
din care cuvinte caşectice ciuguleau firimituri
din care cuvinte dispneice respirau un oxigen regal
la care cuvinte depolarizate se cuplau pentru remagnetizare
în care cuvinte imponderabile gravitau uşor gravifice
în care cuvinte anizotrope îşi relaxau semantica
la care cuvintele tindeau asimptotic ca spre un infinit consistent
pe cer apărea şi dispărea silueta unui antropolog
ce privea la mine prin lunetă strigând
*uite fosila uite fosila uite fosila galbenă a unui poet*
adunând în juru-mi cu o crosă grămăjoare de aplauze
ca pe nişte gunoaie ecologice
la un moment dat antropologul
se diluă într-un prompter ce măsura antropofagistic
câmpul însângerat al unui poem ars
în care s-ar fi putut întâmpla tragedii cu mult mai mari
de n-aş fi introdus fonemele cauterizatoare
în medicina de urgenţă a traumatismelor
ce duc cuvintele la euharistie

## mă voi duce la Domnul să-L colind

Ralucăi

încă o dată şi încă o dată
îmi înmoi degetele în răşină
în ouăle pe care pasărea singurătăţii
le depune noaptea pe scoarţa de brad
pirogravând apoi răvaşe pe coaja lor
pentru ca trecătorii să afle
ce multe paranteze aforistice
poate deschide o pasăre cu ciocul
a doua zi voi lega crengile bradului
cu funia stărilor mele tiranice
precum fălcile unui mort tânăr
care ar mai putea vorbi din antecamera vămilor
despre felul cum continuă morţii să bea apă
din broboanele pe care norii le sorb de pe
frunţile noastre vii
multe poveşti voi mai afla
ungându-mi faţa cu răşină de brad –
în această mască voi strânge
ca-ntr-un marsupiu
reflexele uimite ale aurarului din mine
privindu-şi cortexul lucind
pe coaja de pirită a ouălor încondeiate
a treia zi voi lua bradul în braţe
şi-l voi legăna până la asfinţit –
mamă tânără de pădure închistrită
cu propriul ei sânge –
cu acest prunc mă voi duce la Domnul să-L colind
încă o dată şi încă o dată să-L colind
rămâne-vom cântec de vânt
colind în cântec de vânt

## 28 martie 2002

### nemuritoarea

ca să-şi încălzească bălăriile din iarba sufletului
un călugăr de la templul Hakuin căra toată noaptea
inima zemoasă a lunii în braţe în jurul colibei sale
săpată într-un perete de sare şi gonea stelele de pe plajă
cu fluierături de cioban
eu car pe umeri muntele nopţii de colo-colo
ţopăind în picioarele goale pe uluci
doar doar m-o ajunge din urmă
pisica amfibie albă
şi tot nu ştiu unde mă aflu
şi cine îmi tot aruncă de la o vreme
câte un pumn de pământ
în cocoaşă

## Reiki

Mihaelei Corduban

îmi lipesc palmele una de cealaltă
aşa cum două talere închid între ele
pentru o clipă fluturele unui sunet cu cap de mort,
gândind că fiecare trecere este şi viaţă şi moarte
care închid între ele
pentru o clipă
o limbă de şarpe
care închide în ea
pentru o clipă
pe Iisus
îmi lipesc palmele de căuşul ochilor
aşa cum din închidere se desface
cicatricea pământului cutreierat de oase,
aud că muşuroaiele se sparg cu zgomot
de nucă bine coaptă din care ţâşneşte
o pasăre frumoasă fără cântec
îmi lipesc palmele de Tine, Păstorule,
de aerul încărcat de răni în formă de
pasaje de trecere între vieţile ştiute şi cele neştiute,
simt prin gerul degetelor paşii furişaţi
cu care curcubeul se decolorează
transformându-se în introspecţie
abia acum mă simt mai bine în acest contur
de-a lungul căruia palmele mele recoltează omizile transparenţei,
oglinzi din care Tu îmi redai mie
starea de dinainte de cădere a frunzei de dafin

## cu pletele împletite în coama calului

acum nu mai ştiu de ce mă bucurau altădată
zgomotul de cârlig al dimineţii şi şaua prea largă
prăbuşită peste calul frânt de alergătură –
mă pomeneam trasă în sus de furca unui fulger
ce mă arunca în vârful unei căpiţe
şi acolo mă găsea chindia visând că fumeg
cu pletele împletite în coama calului
noaptea sosea cu grija pentru aparenţe a unui cioclu
iar eu o luam de la capăt

# 29 martie 2002

## o zi intens colorată de vară

lui Mircea A. Diaconu

era o zi intens colorată de vară
când lumina descompune cu înghiţituri mici
limburile platanilor în cruste meditative,
pe acoperişuri, pe umerii statuilor, pe tibiile fetelor
puteai găsi cristale ce adâncesc dimensiunea
imaginală a materiei aşa cum deasupra asfaltului
încins aerul dilată amoeba realului,
ziua era de vară şi era o zi intens colorată de vară
când nu ai ce face pentru a face ca ceva să – şi supravieţuiască
(hai să nu discutăm aici şi despre simptomele
hipertermiei la exponatele din Muzeul Antipa
pentru că noi nu împăiem ideile din care Dumnezeu s-a evaporat)
când există o anume tandreţe faţă de ceva ce stă
pe pervazul ferestrei în bătaia soarelui
şi care stând de prea multă vreme se poate dezacorda
cu un semiton aşa cum se duce naibii patina boierească
de pe plumbul frecat cu ziare vechi,
fereastra de la morgă era larg deschisă şi o vrabie
ciugulea lacom dintr-un cortex uitat pe pervaz,
în jurul ei alte vrăbii făceau gălăgie mare,
istoria literaturii române nu avea un anatomo-patolog
de serviciu în acea zi de iunie a anului una mie opt sute
optzeci şi nouă când creierul lui Eminescu se înmuiase
de căldură la soare uitat pe un pervaz de la morgă
şi apoi a continuat să picure multe zeci şi sute de ani
în tâmpla mea ce nu poate să uite acea zi
intens colorată de vară
când lumina descompune cu înghiţituri mici
tot ce întâlneşte în cale *in vitro*
şi mai ales tot ce ajunge la mine
mult mai târziu *in vivo*

## micul Kaddish

*închide ochii*,
îmi spunea profesorul de îmbunătăţit
privirea interioară,
*şi nu te gândi la pleoape*,
îmi spunea,
*ci la acele elitre prin care*
*mireasa cerului te vede*
*departe de tine,*
*dincolo*

## 30 martie 2002

### poveste cu banausos

sunt şaizeci şi trei de moduri de a face din pictorii noroiului
mucenici umili la o entelehie formală
trebuie doar să ştii ordinea în care se iese din cămaşa soarelui
spre a te târî la picioarele pământului ars,
acolo, nişte banausos desculţi
frământă memoria apei cu călcâiele lor ascuţite
rotindu-se în jurul stâlpului ceresc până ce aerul
împrejurul lor se încheagă în cruste pe care
clipocitul pâraielor le sculptează încet ca pe nişte
biserici de stuf
ce duc la vale de sute de ani
povestea animală a omului
cum pe un îngrăşământ presărat în privirea cu care orizontul
ne ţine departe de zero
în al şaizeci şi patrulea mod de a face mucenici
din pictorii noroiului încape roata mea de olar
ca un meşteşug prin care eu învârt lumea pe degete
ducând-o departe de zero

## ispitirea unei linişti asurzitoare

în seara asta port pe mine
doar cămaşa cu gene lungi a tristeţii
ai cărei nasturi de perlă
îi voi desface încet încet în faţa ta
până ce voi închide în giulgiul cochiliei
o altă făclie
prin care mă simţi
ca pe un plâns
de chemat somnul din abside

## primul înveliş al cristosferei (şi nici a doua oară nu)

Almei Blănaru, speranţei

pentru că s-a stins pe braţul meu
lăsându-mi în palmă o zgârietură
ca pe un verset,
mama a fost prima femeie de pe pământ
care moare a doua oară
prin mine
privindu-mă printr-un hublou cu vitralii
ea îşi secreta un alt timp în al cărui cocon
o vedeam cum se strecoară
cum într-o altă pozitivitate isihia,
în timp ce eu mă înfăşuram în mine
ca într-un mineral viu
pe malul improprierii, printre sălcii,
stam pe pământul kerigmei
aruncând pietre lucioase pe oglinda apei
care nu se spărgea
nici prima oară
şi nici a doua oară nu

## un *site in situ*

eram departe pe un *site* cu lepidoptere şi schimbam termenii între ei
pentru a vedea ce se mai întâmplă noaptea dialogul cu tine
mergea greu pentru că erai genul care ştie totul şi mai ales ştie prea multe
amănunte despre câte în lună, câte în stele şi câte în cartierul de vest al
unui oraş care nu se va naşte niciodată pentru că muşchiul de pe ziduri
nu incită navi-gând-irea să creeze o epifanie arhitecturii no, no,
no, ai scris şi ai pus după aceea trei semne de exclamaţie, nu apuca ideile peri-
culoase de puful de pe interstiţii, s-ar putea ca undeva, pe tentativa de pene a
unei aripi, să clocească pasărea cu taste a civilizaţiei, o formă de inteligenţă
zburătoare care face cioc-cioc din cioc şi te pune la locul tău în *site* pe loc

## 31 martie 2002

### provizii pentru limba poesiei

lui Constantin Hrehor

mi-am cumpărat pământ doar cât să-l locuiesc
eu şi anatomia mea scăpătată
când duce-mă-voi la prima judecată
lăsându-mi groapa deschisă să-i văd
pe toţi cum trec făloşi pe sub boltă
privind cu teamă la ţilindrul meu înalt
mi-am cumpărat şi niţică apă doar cât
să-mi clătesc din când în când gura
după rugăciunea de apă limpede a lacrimii
şi o surcică de foc mi-am luat negreşit
s-o prind în roata înserării
de inima cui m-o plânge
şi-o gaură în cer mi-am luat
prin care să vă ajung după un timp
cu larva ubicuă a ipocriziei
de a fi scris un text nesfârşit
despre cubul de gheaţă al deşertăciunii
pentru cine m-o mai citi cândva
în limba română crescătoare

## îngeri împrăştiind un fum de amiază scăzută

alergam descultă prin zăpadă şi mâncam sfeclă roşie
în dimineaţa când a sosit camionul cu bătrâni
din care femeile şi bărbaţii coborau direct în pivniţă
foşnind ca nişte îngeri pe o funie de ceapă
drumul fusese lung dar lumea era liniştită acum
ne aflam cu toţii aici pentru a nu mai avea unde să mergem,
eu şi bătrânii ce umblau desculţi prin zăpadă, rozând sfeclă roşie
şi-au făcut culcuşuri printre butoaiele cu vin vechi
scormonind cu mâinile lor uscate prin cuiburile liliecilor
ce îngropaseră în mucegai păstaia dimineţii
pe un perete atârna celebrul tablou găurit de ruşi
în care regele Ferdinand privea sever către pictor
şi căruia un soldat beat îi pusese o proteză oculară din cărbune
până la prânz, bătrânii lustruiau cu sârg rama de bronz
frecând-o cu mult scuipat şi zgâriind
cu unghiile ruginite jegul anistoric
la ora mesei, în farfuriile de tablă curgea sosul roşu
de ardei printre bucăţile de pâine neagră
în timp ce o bătrână oarbă se întreba cu voce tare
câţi ani o fi având teiul ce miroase aşa de bine
precum iubitul unei zeiţe
dormeau apoi bătrânii împrăştiind un fum de amiază scăzută
ce-i învelea în capsula ignifugă a imemoriei,
ghemuite cu genunchii la gură, trupurile lor îşi
risipeau soma
cum razele din buchetul lung de gladiole
pe tavanul pivniţei broboanele de apă eclozau în nişte flegmoane
ce împroşcau creştetul bătrânilor cu vopsea umedă,
pe acest cortex lucios ca pardoseala unei săli de bal
păştea ciuma zilelor în ritm de vals
ca o iapă tânără ce şterge cu copita formele de relief

## culoarea paşilor ce nu lasă urme

tatălui meu

am fost la tine, Doamne, în dimineaţa
când m-a luat soarele în cămaşa lui şi mi-a tălmăcit
cu palmele încinse primele litere ale căderii
am ajuns departe departe în America
de Sus şi nu aveam la mine decât
legitimaţia de redactor la o revistă literară
Sfântul Petru era în delegaţie şi lăsase la poartă
în locul lui un neştiutor de durere
care nu recunoştea pe cartela mea
cele câteva litere ale îngenuncherii
după trei ore de aşteptare,
văzând că se apropie o ploaie diluviană,
m-am întors pe Strada Lalelelor 105
unde mai aveam nişte treabă
dar am fost la Tine, Doamne, în dimineaţa
când M-ai luat niţel în cămaşă, M-ai strâns la piept
şi Mi-ai şoptit că încă nu am culoarea
paşilor fierbinţi ce nu-şi lasă urma pe nisipuri

# Referinţe critice

## Constanţa Buzea

Constanţa Buzea – „România literară“ nr. 42 din 1997
„Poate puţin prea impetuoasă pentru gustul meu, şi cu amploare relatând aerisit, cu de toate şi despre toate, poate prea energică şi dezînhibată în faţa cuvintelor aparţinând diverselor zone şi domenii. Şi iată-mă parcă vrând să mă adun, după lectura care m-a entuziasmat, intimidată de valul mare, transparent care se vede venind din larg. (...) Fără atingerea cu munca dură din presă poezia dv. ar fi fost altfel zidită, cu linii poate mai cuminţi şi cu ferestre dispuse spre nord. Felul dezlănţuit de a fi în faţa textelor nu este, se vede cu ochiul liber de azi, de ieri, ci vă aparţine dintotdeauna, ca şi firea năvalnică, ca şi plăcerea cu care vă dăruiţi, generozitatea rară a omului inteligent chiar şi atunci când intră în pielea combatantului.“

## Alexandru Dohi

Alexandru Dohi, Suedia (scrisoare adresată Constanţei Buzea din care domnia sa publică fragment în „România literară“ nr. 22 – 2001)
„Vai ce furtună frumoasă iscată de acest înger apărut din seninul dăruirii briliant stârnind praful de pe *mentalul manierist*. Asta, da, mare descoperire! De-a lungul anilor tot urmărind rubrica dvs., şi tot sperând că, da, de apare cineva; şi nu-i vorba, de vreo 2–3 ori pe sita neobosit scufundată şi apoi ridicată la lumina tiparului, se iveau firicele de aur a căror lucire îmi tresăreau în inimă, apoi tăcere, şi pierdere în ceaţă (sau deie Domnul! poate lucrare făcută cum a apelor subterane); dar de data asta, iată, chiar un bulgăre de aur! Cititorul din mine se ridică extaziat în picioare şi aplaudă; poetul din mine cade în genunchi de uimire şi bucuria că, uite, nu ne aflăm pe terminate ci poate abia începem de-adevăratelea (...) E o minunăţie de poezie! (...) Se simte, respiră acel aer special de santal al unei cărţi rare, misterioase, aproape tainice şi în acelaşi timp o deplinătate a vieţii, un ascuţiş de brici, a unei ironii abia perceptibile, şi chiar umor (...) ei, cu astfel de adieri chiar şi Hölderlin sau Rilke s-ar fi mândrit smerit, ba chiar şi Kavafis... Acest volum imediat trebuie publicat!“

## Mircea A. Diaconu

Mircea A. Diaconu – cronică la volumul „Metonimii de word-trotter“ – 1999, premiat cu marele premiu al festivalului naţional de poezie „Tudor Arghezi“ 1999
„Am crezut de la începuturi în poezia Angelei Furtună şi spun lucrul acesta ca şi cum ea ar fi primit deja vreo legitimare din partea unor nume precum Al. Cistelecan, Gheorghe Grigurcu, Vasile Baghiu, Marin Mincu. (...) În ≪Metonimii de word-trotter≫ se pare că se manifestă, înainte de orice altceva, o nouă modalitate sau una de evidentă originalitate, de a reacţiona în faţa cotidianului agresiv, a pierderii identităţii şi mai ales a oricărei urme de transcendenţă. Cuvântul are pentru Angela Furtună funcţia de a reprezenta, în forme metonimice, peisajul tot mai descentrat, lipsit de unitate, disparat, al unei existenţe reduse la tribalitate. (...) Mi se pare că poezia autoarei este una profund demascatoare, care nu-şi iartă nici măcar emiţătorul – în cazul acesta o femeie sensibilă rezistând cu greu agresiunilor tehniciste şi masculine (≪fundamentalismul sexocrat≫, spune autoarea) – şi, deci, în modul cel mai subtil subversivă.“

# Referinţe bibliografice

## Angela Furtună

Jurnalistă, poetă, prozatoare

Publică în „România literară“, „Luceafărul“, „Vatra“, „Poezia“, „Convorbiri literare“, ş.a.

Între 1999–2003 este redactor la „Bucovina literară“, Suceava

Din 2003 este redactor la revista „Hyperion“, departamentul Dialog

Distinsă cu premii la diferite concursuri şi festivaluri naţionale de literatură:

Marele premiu pentru proză la Festivalul-concurs de creaţie de la Zalău 1997

Premiul revistei „Viaţa azi“ şi premiul special al juriului la festivalul de poezie „George Coşbuc“ pentru volumul în manuscris „Prizonier în Ego“ 1997

Premiul „Constantin Ştefuriuc“ pentru poezie la festivalul de poezie şi proză „Magda Isanos – Eusebiu Camilar“ 1998

Premiul juriului şi premiul revistei „Unirea“ la concursul de proză naţional „Liviu Rebreanu“, Aiud, 1998

Premiul al doilea la festivalul-concurs „Nichifor Crainic“, Giurgiu, 1998, pentru poezie

Premiul revistei „Convorbiri literare“ la festivalul naţional de poezie „Gheorghe Pituţ“, Beiuş, 1998

Premiul al doilea la festivalul naţional de poezie „Lui Eminescu“, Brăila, 1998

Marele premiu la festivalul naţional de literatură „Tudor Arghezi“, Gorj, 1998

Premiul al doilea la Festivalul naţional de poezie „Ion Minulescu“, Slatina, 1998

Premiul revistei „Poesis“ şi marele premiu al juriului la festivalul national de poezie „Mihai Eminescu“, Oraviţa, 1999

Premiul pentru Poezie al Fundaţiei Culturale a Bucovinei pe anul 1999

Premiul pentru volum de poezie „Metonimii de word-trotter“ acordat de Societatea scriitorilor Bucovineni şi juriul festivalului „Magda Isanos – Eusebiu Camilar“ 2000.

Volumul „Prizonier în Ego“ este anunţat de „România literară“ prin publicarea de poeme în numerele 42 şi 46 ale anului 1997 în rubricile „Post restant“ a Constanţei Buzea şi respectiv „Poemul cu scrisoare“.

Poemul vast „Colonist în ţara lui Amenhotep“ este publicat de „România literară“ în numerele 15, 20 şi 22 la rubricile „Post-restant“, la pagina 8 de poezie şi din nou, respectiv, la „Post-restant“, bucurându-se de o remarcabilă primire.

În volum:

„Prizonier în Ego“ [manuscris, 1997]

„Metonimii de word-trotter“, Editura Fundaţiei „Constantin Brâncuşi“, Tg. Jiu, 1999.

„Umbra libelulei“, Antologie de haiku românesc îngrijită de Florin Vasiliu, Edit. Haiku, Bucureşti, 1993

„O sută de catarge. Microantologie a haiku-ului românesc“, ed. a 2-a, Edit. Haiku, Bucureşti, 1997

„La Zalău se mai zâmbeşte?“ Edit. Unica, Zalău, 1997

„Elegii de acasă“, Antologie de creaţie literară românească. Ed. Tentant, Giurgiu, 1998

„Poezia pădurii“, Antologia poeziei româneşti în cinci volume dedicate pădurii, îngrijită de Radu Cârneci, Edit. Orion, Bucureşti, 2000.

Alte informaţii despre viaţa şi activitatea autoarei sunt cuprinse în volumul îngrijit de Emil Satco – *Bucovina-dicţionar de personalităţi şi contribuţii cultural – ştiinţifice, Suceava, Biblioteca Bucovinei, 2000, vol. IX.*
Fragmente din **Colonist în Ţara lui Amenhotep** precum şi din **Primul Kaddish** au fost publicate de **România literară, Poesis Convorbiri literare, Vatra, Ateneu ş.a.**

# Recenzii

## Mircea A. Diaconu
## Angela Furtună *Primul Kaddish*[1]

Nu înţeleg de ce volumul de debut al Angelei Furtună nu a avut ecoul pe care l-ar fi meritat. *Metonimii de word-trotter* (1999), este o carte puternică, scrisă cu furie, disperare şi ironie; obligînd la o abandonare a comodităţilor diurne, ea poate lăsa urme adînci în constiinţa noastră estetică, putînd marca cu adevărat apariţia unui poet care îşi construieşte cu rigoare destinul. Totuşi, ea a trecut ca şi neobservată; în schimb, poeta şi-a luat din plin revanşa printr-o prezenţă semnificativă în cîteva din revistele literare importante ale ultimilor ani şi, iată, printr-o nouă apariţie editorială, *Primul Kaddish* (Editura Dacia, Colecţia Poeţii Sucevei, 2002), volum care poate consacra un autor aflat dincolo de orice ezitare, neintrat încă, poate numai din neatenţia criticii şi a confraţilor, în conştiinţa publică a cititorului de poezie.

Închinat „celor care trăiesc în durere cu iubire, mîntuindu-se", volumul e alcătuit din două cicluri distincte, scrise în perioade diferite, mizînd pe zone aparte ale unei sensibilităţi, indiscutabil, unitare în energia ei clocotitoare, libere de orice servituţi, deschise către un suflu al sincerităţii, da, sinceritatea unei inteligenţe copleşitoare, a cărei alonjă atinge deopotrivă spaima de moarte şi cotidianul în care se ascund multiplele forme ale declinului, lumina stinsă a iubirii şi himerele unui timp care adăposteste fantoşe gonflabile. În fiecare dintre cele două cicluri pulsează, însă, pe lîngă această nelinişte iconoclastă comună, un alt sînge existenţial şi lingvistic, nutrit de alte angoase, dizolvat în alte incandescenţe.

*Colonist în ţara lui Amenhotep* (2000), poem amplu, refuzînd chingile prea strîmte şi formalizate ale versului – totuşi, bare oblice marchează anumite rupturi –, intră în categoria cuprinzătoare a crizei conştiinţei moderne, în care eul îsi trăieste agonia, conştient de singurătatea lui socială şi ontologică. Semnul marii poezii este dat aici nu numai de acuitatea şi fervoarea cu care această stare, deloc şi de la nimeni împrumutată, se manifestă – Angela Furtună construieşte aici în afara oricărui traseu progresiv o intensitate care sondează şi întemeiază anxietatea –, ci şi de felul propriu de a face din limbaj un teritoriu gata de

[1] `http://convorbiri-literare.dntis.ro/DIACONUmar3.html` Meridiane feminine (III).

explorat, fascinat de sine şi fascinant în tendinţa lui de a suplini realitatea, fie ea şi emotională. A se proiecta într-o identitate textuală, a construi o lume care stă sub semnul imaginarului lingvistic, iată nu pariul, ci substanţa unei poezii care, consecinţă a unei inteligenţe care se hrăneste din cultură şi sarcasm, din melancolie şi damnare, nu lasă nicicînd impresia vetusteţii sau a experimentului. În fond, poezia aceasta angajează total, în direcţia unei conştiinţe sceptice, care nu acceptă iluziile, salvîndu-se, dacă putem să spunem astfel, urmuzian. Umorul negru, păstrîndu-se în preajma fiinţei, iese din zona „expresivităţii“, pentru a da seamă într-un mod în care ironia este consubstanţială crizei, despre un timp alterat, despre sentimentul acut al izolării. Construit infinitezimal, poemul se dezice de poetica minimalismului, în favoarea unei elite a senzorialităţii, care refuză orice fel de fundamentalism, conştiente de iluzia lumii, de manifestarea exclusiv ca metatextualitate a lumii.

Altfel, Amenhotep lunecă uşor spre burlesc, consistenţa lui intrînd în zona contradictoriului, totul dezvăluind aici criza eului neputincios în faţa exploziei unei lumi de marionete, care nu mai păstrează nici măcar memoria naturii. Dacă n-ar fi o aură a cuvintelor care să pulverizeze deasupra lucrurilor neantul şi deasupra neantului o constiinţă luminoasă, sau măcar iluzia ei, şi dacă n-ar fi această proiecţie a eului, care devine motorul şi liantul întregii construcţii, atunci sigur că am rămîne în interioarele unor mecanisme consacrate de Urmuz, faţă de care, totuşi, e mai puţin cinism, ca şi mai putină atrocitate. Am putea re-construi imaginea acestui personaj a cărui existentă – de hîrtie – dă seama despre fantasmele, spaimele, artificialitatea unui timp, despre angoasele unei fiinţe rătăcite în lume. Fără să existe, Amenhotep este, totuşi, dovada cea mai sigură a unei existenţe, însă a uneia intrate în derivă, eventual, cazul poetului, fascinate de vid.

Oricum, un poem din care nu poţi cita decît integral, sau – cum am putea face noi înşine – pe sărite, cu speranţa că am putea păstra, fie şi din fragmente, ceva din taina acestui discurs, ceva care să convingă că ne aflăm în miezul tare, inaccesibil tocmai din cauza fragilităţii lui exemplare, a poeziei. Nu vom cita, aşadar nimic, mai remarcînd doar că întreaga poezie urmează unui filon venind la lumină, numai pe jumătate, din subconştient, păstrînd neatinse ruine, spectre, obsesii, cărora le simţi vibraţia cumva viscerală, din care se naşte un fel de fascinaţie oarbă pentru ceea ce trăieşte adînc în noi şi nu ne aparţine, conţinîndu-ne. Un poem – alunecînd în voaluri alchimice – care debutează afirmînd tutela materiei, din care nu rămîne decît exerciţiul spiritual al contemplării ei („dincolo de lume e doar lumea / un atelier pentru experţi în deranjarea plauzibilului / aur exfoliat sub ruina ascezei“) şi care sfîrşeşte prin a crea iluzia recuperării, fie şi din zdrenţe, din carton (faraonul e de carton), a identităţii eului. În interiorul acestei posibile transmutaţii, poezia ca exerciţiu al suferinţei, suficiente sieşi, neluînd nimic din afară, mîntuind într-un fel care transformă suferinţa într-o mecanică iluminată a analizei de sine voluptoase: „femeile lui Amenhotep ies şi intră în text ca într-o saună ce le livrează de fiecare dată amantului spre desfătare / [&] / eu alunec în susul unui cer vălurit / un scarabeu pe un voal de nuntă / la capătul lumii e doar lumea şi Amenhotep într-o zdreantă de lux / vameşii potolesc tîtînile mării cu ştiri despre receptarea mediatică a durerii

ca bucurie perversă / aur pe anatomia suferinţei ce colonizează sacrificiile celor blînzi / decoraţiuni şi arte devastînd scheletul craniului meu în dialog cu masca de ceremonie mortuară a unui Amenhotep de colecţie / poezia ca putrefacţie a eului disociabil".

Aceeaşi fervoare a notării – care transformă exerciţiul propriu-zis al consemnării în eveniment în sine – în cel de-al doilea grupaj al volumului, *Primul Kaddish. Jurnal al iniţierii în durere* (2002), grupaj mult mai consistent, nu însă valoric, ci ca proporţii. În fond e vorba de mai bine de o sută de poeme, pe alocuri lăsînd impresia unei formalizări a discursului, supunerii lui unor tipare personale de care, orgolios parcă, limbajul poetic nu vrea să se debaraseze. Adverbul comparativ cum, de exemplu, folosit uneori excesiv, chiar de mai multe ori într-un poem, aparţine parcă unui alt timp poetic. Cum efectul intră cumva în zona manierei, mi se pare nefericită folosirea lui, ca în exemple care nu pierdeau nimic prin o substituire care să însemne o acceptare a firescului. Dar poate că întregul discurs, încărcat de o lumină a timpului scurs între eveniment şi notare, intră într-o zonă puţin fastuoasă, acoperită de reverie, una a identificării nu cu evenimentul, ci cu proiecţia sa lingvistică: „treptat mă transformi într-o neliniştită prinţesă a apelor, / zilele foşnesc în jurul nostru cum larvele unui fluture de hîrtie, / noi nu privim decît unul prin celălalt şi ne scrijelim direct pe pielea / filigranată cuvinte care nu mai înseamnă nimic".

Acest *Jurnal al iniţierii în durere*, care înregistrează nu zilele petrecerii evenimentelor existenţei, ci pe acela, singurul, al scrierii poemelor (poeta notează riguros, poate cu rigoarea ficţiunii, ziua redactării fiecărui poem), are la un prim nivel structura unui eveniment fascinatoriu: el reconstituie, prin evocări lirice, un timp paradisiac, al iubirii, al mării, al unei intense lumini, eliberate de orice consistenţă materială şi biografică. Să nu uităm, însă: kaddish-ul este o rugăciune rostită în memoria morţilor, intens stilizată, construită mai ales muzical, iar jurnalul acesta nu e altceva decît sublimarea amintirii înseşi în melancolie care purifică. În poeme ale fragilităţii – ar fi fost admirate de Radu Petrescu –, totul se hrăneşte din această poetică a sublimării, din nuanţe şi detalii construite cu mînă sigură, cu inteligenţa sceptică şi orgolioasă a transformării trecutului în fina ţesătură a neantului şi, deopotrivă, a limbajului. *Primul Kaddish* este volumul acestei aventuri a eului care se reconstituie luminos din trecutul unui eşec, devenit auroral prin filtrul timpului, şi care, totuşi, în afara oricărei iluzii, instituie exerciţiul scrisului, experienţa prezentului, ca pe o perpetuare a acestei exersări în suferintă. În fond, poeme despre absenţă – absenţa trecutului şi deopotrivă a prezentului, absenţa – şi despre aura nostalgică pe care ea o ţese într-un limbaj care se perpetuează fascinat parcă de propria-i cădere în abis, într-un suprareal care nu iese din consistenţa limbii, fascinat de propria-i identitate muzicală.

Şi de data aceasta e greu să citezi ceva, să te opreşti la un poem anume, să reţii fie şi numai un titlu din mulţimea de titluri memorabile – cu faţa la neant, orbi în lanul de lumînări arzînd, cîntec de pierdut legătura cu lumea reală, asa vine tinereţea şi lasă în urmă un crater sau titlul ultimei poezii a volumului, memorabilă poezie, culoarea paşilor ce nu lasă urme: „am fost la tine, Doamne, în dimineaţa / cînd m-a luat soarele în cămaşa lui şi mi-a tălmăcit / cu palmele

încinse primele litere ale căderii // am ajuns departe departe în America / de Sus şi nu aveam la mine decît / legitimaţia de redactor la o revistă literară // Sfîntul Petru era în delegaţie şi lăsase la poartă / în locul lui un neştiutor de durere / care nu recunoştea pe cartela mea / cele cîteva litere ale îngenuncherii // după trei ore de aşteptare, / văzînd că se apropie o ploaie diluviană, / m-am întors pe Strada Lalelelor 105 / unde mai aveam nişte treabă // dar am fost la Tine, Doamne, în dimineaţa / cînd M-ai luat niţel în cămasă, M-ai strîns la piept / şi Mi-ai şoptit că încă nu am culoarea / paşilor fierbinţi ce nu-şi lasă urma pe nisipuri". Cu această carte Angela Furtună se fixează în istoria poeziei româneşti contemporane, tipologic undeva între Mariana Marin şi Marta Petreu, indiscutabil însă că pe acelasi raft – cel din faţă.

# Cuprins

**Colonist în ţara lui Amenhotep**
**2000** **5**

**Primul Kaddish**
**2002**
**Jurnal de iniţiere în durere** **13**
18 februarie 2002 . . . . . 14
astfel voi petrece ultima străfulgerare . . . . . 14
19 februarie 2002 . . . . . 15
ziua în care mi-am adus aminte de moarte
(aşa erau zilele vieţii noastre) . . . . . 15
20 februarie 2002 . . . . . 16
de ce să nu aştept dragostea ca pe o zi cu doi sori . . . . . 16
21 februarie 2002 . . . . . 17
tu spui că eşti un sceptic grec . . . . . 17
nedesluşit ţi-e melancolicul infern al seducţiei . . . . . 18
încotro se îndreaptă femeia cu chip de înger . . . . . 19
22 februarie 2002 . . . . . 20
preludii la *Pasiunile după Sfântul Matei* . . . . . 20
în sunetul de castagnetă al sângelui de ţigan . . . . . 21
zăresc peste umărul tău oceanul . . . . . 22
23 februarie 2002 . . . . . 23
ah, răcorea orgilor ce încheie noaptea Sfântului Valentin . . . . . 23
aşa vine tinereţea şi lasă în urmă un crater . . . . . 24
spune-mi ce trebuie să ştiu despre viaţa mea fără tine . . . . . 25
24 februarie 2002 . . . . . 26
o întâmplare cu Narcis . . . . . 26
pentru că nu ştim nimic despre plăcerile rivale . . . . . 27
fiecare ceas de vrajă . . . . . 28
26 februarie 2002 . . . . . 29
ca pe o serpentină de vid desăvârşit . . . . . 29
de-acuma ştii şi tu calea . . . . . 30
deschise-s ferestrele şi fiara e acolo . . . . . 31
aşa începe veşnica pribegie a muntelui ce urcă un abis . . . . . 32

28 februarie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 33
într-un foişor pentru pacienţi cronici ai absurdului . . . . . . . . 33
eu m-am închis în hlamida zidului . . . . . . . . . . . . . . . . . 34
1 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 35
esenţa lucrurilor este un musafir de duminică . . . . . . . . . . . 35
citind *Les Aveugles* sub învelişul de frunză al zilei . . . . . . . . . 36
2 martie 2001 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 37
Fântâna Sfântului Simplicius . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 37
în culorile de pământ ars ale aripilor de şoim . . . . . . . . . . . 38
refăcând pointillista harmonie . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 39
cum îşi afumă iubiţii cu un bocet de dragoste . . . . . . . . . . . 41
ca inima mea în surghiun, creşterea zilei . . . . . . . . . . . . . . 42
firul subţire al zilei ce se înfiorează de sine . . . . . . . . . . . . . 43
4 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 44
nevăzute neajunse . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 44
cântec de pierdut legătura cu lumea reală . . . . . . . . . . . . . 45
o gură de golan ne va încercui buzele . . . . . . . . . . . . . . . . 46
5 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 47
balada măturătorului de la 4 dimineaţa . . . . . . . . . . . . . . 47
poem înainte de a mă înfiripa din bucurie . . . . . . . . . . . . . 48
6 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 49
orbi în lanul de lumânări arzând . . . . . . . . . . . . . . . . . . 49
cântec de îmblânzit inima portocalului . . . . . . . . . . . . . . . 50
impromptu cu făcătoarea de minuni dragoste . . . . . . . . . . . 51
poem cu doamne fierbinţi, domnişoare fierbinţi şi domni la fel de fierbinţi . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 52
8 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 53
glassala . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 53
discurs de spulberat consistenţa realului . . . . . . . . . . . . . . 54
9 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 55
colind pentru poarta cea îngustă . . . . . . . . . . . . . . . . . . 55
psihodramă cu patru fraülein pe metereze . . . . . . . . . . . . . 56
10 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 58
şi Dumnezeu a creat apoi suprarealul . . . . . . . . . . . . . . . . 58
11 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 60
din pământ afânat de rumoarea unui cântec . . . . . . . . . . . . 60
homo-erotic art . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 61
poemul perfectei claustrofobii . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 62
13 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 64
ay, ea aude freamăt de frunziş în declinul iernii . . . . . . . . . . 64
cu mult înaintea a ceea ce avea să urmeze . . . . . . . . . . . . . 65
15 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 66
o linie ce se hrăneşte din ea însăşi, eu . . . . . . . . . . . . . . . 66
sunetele moi ale captivităţii . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 67
17 martie 2002 . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 68
sub o boltă de verdeaţă . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 68

18 martie 2002 . . . . . . . . . . 69
săpând un vad pentru apa trufaşă a fetişurilor . . . . . . . . . . 69
zilele cu poesis . . . . . . . . . . 70
19 martie 2002 . . . . . . . . . . 71
culoarea pe care o poartă hoinarii . . . . . . . . . . 71
şi tot nu ştiam cine e . . . . . . . . . . 72
20 martie 2002 . . . . . . . . . . 74
la ceas la Universitate . . . . . . . . . . 74
doctorul nu-mi mai spune nimic . . . . . . . . . . 75
ceva ce se aude uneori pe fereastra deschisă . . . . . . . . . . 76
dar ce trahee . . . . . . . . . . 77
din solzi apatici de discontinuitate . . . . . . . . . . 78
23 martie 2002 . . . . . . . . . . 79
l-am lăsat să mă îmbrace în penumbră . . . . . . . . . . 79
25 martie 2002 . . . . . . . . . . 80
Chloe . . . . . . . . . . 80
gripa mea spaniolă . . . . . . . . . . 81
minunea . . . . . . . . . . 82
noroc că sunt poetă şi frumoasă . . . . . . . . . . 83
voi muri mestecând ceară de cer . . . . . . . . . . 84
26 martie 2002 . . . . . . . . . . 86
fabula cu mezouza băutorului de bere . . . . . . . . . . 86
cu faţa la neant . . . . . . . . . . 87
ceva din care oricum n-o să ieşi viu . . . . . . . . . . 88
(16 noiembrie 2000, Suceava) . . . . . . . . . . 89
instantanee sub luna de sticlă fumegând cu un semiton mai sus . 89
26 martie 2002 . . . . . . . . . . 90
Buna Vestire . . . . . . . . . . 90
clovnul agresiv al nopţii . . . . . . . . . . 91
27 martie 2002 . . . . . . . . . . 92
un bilet în plus . . . . . . . . . . 92
mă voi duce la Domnul să-L colind . . . . . . . . . . 93
28 martie 2002 . . . . . . . . . . 94
nemuritoarea . . . . . . . . . . 94
Reiki . . . . . . . . . . 95
cu pletele împletite în coama calului . . . . . . . . . . 96
29 martie 2002 . . . . . . . . . . 97
o zi intens colorată de vară . . . . . . . . . . 97
micul Kaddish . . . . . . . . . . 98
30 martie 2002 . . . . . . . . . . 99
poveste cu banausos . . . . . . . . . . 99
ispitirea unei linişti asurzitoare . . . . . . . . . . 100
primul înveliş al cristosferei
(şi nici a doua oară nu) . . . . . . . . . . 101
un *site in situ* . . . . . . . . . . 102
31 martie 2002 . . . . . . . . . . 103

provizii pentru limba poesiei . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 103
îngeri împrăştiind un fum de amiază scăzută . . . . . . . . . . . . 104
culoarea paşilor ce nu lasă urme . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 105

**Referinţe critice** **107**
Constanţa Buzea . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 108
Alexandru Dohi . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 109
Mircea A. Diaconu . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 110

**Referinţe bibliografice** **111**
Angela Furtună . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 112

**Recenzii** **115**
Mircea A. Diaconu – Angela Furtună *Primul Kaddish* . . . . . . . 115